roman

Frédéric Beigbeder

Memoriile unui tânăr țicnit

Pandora M

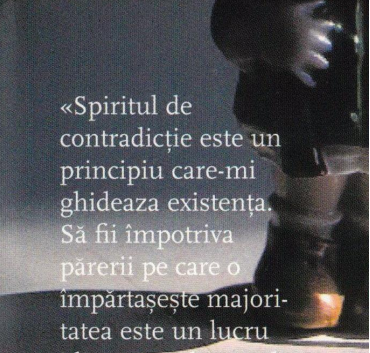

«Spiritul de contradicție este un principiu care-mi ghidează existența. Să fii împotriva părerii pe care o împărtășește majoritatea este un lucru idiot, sunt de acord, dar care supune la exerciții intelectuale de înaltă clasă și îți dă posibilitatea să te faci remarcat. Întotdeauna am încercat să atrag atenția asupra mea. Scriitorii pe care îi apreciez foarte mult - Oscar Wilde, Jules Renard - cultivau un anume gust al paradoxului. Îmi place această frază a lui Alfred de Vigny: *Împărtășesc foarte rar propria mea părere.*
Cu atât mai mult, pe a celorlalți».

F.B.

FRÉDÉRIC BEIGBEDER

Memoriile unui tânăr ţicnit

Traducere din limba franceză
de
MARIE-JEANNE VASILOIU

Prefaţă de
DANIEL NICOLESCU

Pandora M

Editura **Pandora M**

• **Târgovişte**, C.P. 68 – O.P. 1, cod 130170
Tel./Fax: 004/0245/216 531

• **Bucureşti** - Tel./Fax: 004/021/778 73 56

E-mail: pandora@minisat.ro
www.pandora-m.ro

Director editorial: *Magdalena Mărculescu-Cojocea*
Tehnoredactare: *Laurenţiu Brojbă*
Corectură: *Victoria-Maria Mateescu*
Editor: *Ion Mărculescu*

Coperta: Faber Studio - *Silvia Olteanu & Dinu Dumbrăvician*

© **Editions de La Table Ronde, 2001.**
Published by arrangement with Literary Agency "Agence de l'Est"
© Editura **Pandora M**, 2005
Pentru prezenta versiune

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BEIGBEDER, FRÉDÉRIC
Memoriile unui tânăr ţicnit / Frédéric Beigbeder ; trad.: Marie-Jeanne Vasiloiu. - Târgovişte Pandora-M, 2005
ISBN 973-8330-87-4

I. Vasiloiu, Marie-Jeanne (trad.)

821.133.1-31=135.1

Marronnier. Marc Marronnier. Agentul 007 al afaniselii universale, un (z)erou al timpurilor noastre, cruciatul tenebros al imaculatei contracepții, apostolul bisericii lui Lasă-mă-să-te-las, mereu ecstasyat în fața pipernicitei naturi umane şi bronzat, fără urme de slipi, la soarele negru al melancoliei, este, fie că îl cheamă aşa, fie că îşi foloseşte cognomenul Octave Parango (eroul din *14,99 Euros*, *199.000 lei* - în varianta românească), acelaşi Frédéric Beigbeder. Un autor care nu oboseşte să snobeze (fanii i-au rânduit chiar un site care se cheamă S.N.O.B. - adică le Site Non Officiel de Beigbeder) lumea pe care o înconjoară, încercând să-i afle vreun sens, cu bufeuri de midinetă care se simte violată doar pentru că nu a primit suma contractuală.

De la primul volum (aceasta), până la ultimul (proaspăt apărutul „*L'Egoiste romantique*", mai 2005), Frédo rescrie cu mult succes şi încă şi mai multă râvnă aceeaşi carte, un roman fără poveste, dar care, în ciuda acestei infirmități ficționale, se citeşte cu sufletul la gură şi cu gura până la urechi. Secretul? Cum l-am putea afla, câtă vreme e secret? Cochet (ca orice personaj *sine nobilitas*, id est snob), el afirma recent (*L'Express*, din 23 mai) că „scriitorul nu are doar un rol estetic" şi că, pe cale de consecință, trebuie să descrie vremurile în care

trăieşte. Lucru pe care este convins că-l face, şi nu oricum, ci asemeni lui Stendhal, purtând o oglindă de-a lungul drumurilor.

Memoriile unui tânăr ţicnit (dérangé, în original, adică, ad litteram, deranjat) sunt, ca urmare a acestei perindări speculare, mai degrabă spovedaniile unui individ deranjant, care nu se sfieşte să spună lucrurilor pe nume, scoţând din cotloanele sufletului şi ale vocabularului toate mizeriile tabuizate ale cotidianului. Cu un umor ţepos, precum învelişul de vară al castanelor pe care numele lui Marronnier îl evocă, el păstrează, în infernul plăsmurilor vicioase (de la literatură la advertising) şi al şi mai vicioaselor feţe ale realului, un unic, dur şi aproape rotund miez de frumos şi autenticitate: dragostea. Mereu bolnav de iubire, pacientul se salvează mitridatizându-se. Spre deosebire de adjectivele „dragivantă, foconiană şi iubinonă" pe care Beigbeder le foloseşte spre a-şi descrie ultima pasiune, cea pe care cuvintele nu o pot descrie, ultimul cuvânt din fraza precedentă nu este o invenţie lexicală. El denumeşte acţiunea de otrăvire zilnică pe care o opera, asupră-i, Mithridate, ca să-şi obişnuiască organismul cu marea, decisiva, letala otravă pe care duşmanii săi aveau să i-o administreze cândva.

DANIEL NICOLESCU

„Alternanţă de bucurie şi întristare
De veselie şi remuşcare
Bateţi bine tactul
Ritm cardiac normal
Este prima dansodramă mimată
Să dansăm Bostella!"

HONORÉ BOSTEL,
La Bostella (disc Barclay 72648)

Pentru Diana diafana
Lângă Maussanne.

Partea întâi

Mişţocarii tari în brăcinari

„Un whisky surd n-o să poată înţelege niciodată un rom ce râde."[1]

Alain WEILL

1. Joc de cuvinte intraductibil. În original: *Un whisky sourd ne pourra jamais entendre un daï qui rit* - Un whisky surd nu va înţelege / auzi niciodată un daiquiri (punci cu rom alb) ce râde (*n. tr.*).

Pe vremea aia, totul era mare. Ne petreceam zilele în şcoli mari şi nopţile în apartamente mari. Aveam mâini mari, mame-mari şi taţi-mari, speranţe mari. Adjectivele care interveneau cel mai des în conversaţiile noastre erau „grandios", „imens", „gigantic", „enorm" Probabil că noi înşine nu terminaserăm de crescut.

Mari oameni porunceau mari înfăptuiri, alţii înfăptuiau mari schimbări niţel mai la dreapta, pe harta Marii Europe. Mari molime ameninţau marile noastre avânturi lirice.

Nouă ne era mare frică să nu se schimbe totul în rău.

De-aia, eram ispitiţi să fim nişte fluieră-vânt, cu vântul fluierând prin pungă.

Mi-amintesc că tândăleam cât cuprinde. Erau după-amieze ploioase, petrecute împreună

cu prietenii veniți într-o vâjâială. Erau, din când în când, chefuri și fete ce respirau. Se vedea clar cum le intră aerul în plămâni, umflându-le pieptul și ieșindu-le pe nări. Era moda cămășilor în carouri și a nihilismului post-modernist. Erau lalele în vaza din salon, iar pe masă, o planșetă de lemn cu felii groase de salam.

Pe scurt, n-aveai de ce te plânge.

Mai era și Marc Marronnier.

Marc Marronnier avea 1,84 m. Marc Marronnier molfăia cât era ziua de lungă niște Malabar-uri galbene. Marc Marronnier se trezea la prânz. Marc Marronnier se îndrăgostea în zilele cu soț și voia să moară în zilele fără soț. Marc Marronnier muia cu delicatețe sparanghelul în sosul *mousseline*[1], pregătit în acest scop. Marc Marronnier se parfuma cu „Jicky", de la Guerlain, și își lustruia pantofii în fiecare dimineață. Marc Marronnier citea Romain Gary și San Antonio. Marc Marronnier se plimba în India și în Elveția, Marc Marronnier bea whisky cu fârtații și Bordeaux cu fetele. Marc Marronnier dansa charleston pe pat. Marc Marronnier se considera un dandy, însă nu se putea împiedica să nu-și vâre degetele în nas, de față cu lumea.

1. Sos *mousseline* – sos de ouă cu unt, lămâie și smântână (*n. tr.*).

Marc Marronnier adora fluviile care trec prin marile oraşe: Tamisa, Volga, Ronul, Dunărea, Bièvre. Marc Marronnier vorbea întruna de pisica lui. Marc Marronnier asculta rap. Marc Marronnier pretindea că urăşte kitsch-ul, dar se refugia deseori în chestiile de mâna a doua. Marronnier nu găsea niciodată taxi şi ajungea întotdeauna târziu la întâlniri. Marc Marronnier era obositor.

Marc Marronnier se ducea pe la toţi sfinţii: Saint-Jean-de Luz[1], Saint-Domingue[2], Saint-Wandrille[3]. Chestia asta nu avea nimic de-a face cu religia. Marc Marronnier nu era destul de religios. Nu ştia nici măcar dacă este de dreapta sau de stânga. Scria articole de dreapta în ziare de stânga şi viceversa. Poate că Marc Marronnier era un trădător. Iniţialele lui indicau o marcă de bomboane care se topesc în gură, nu în mână.

Marc Marronnier iubea lumea întreagă.

Marc Marronnier avea o mutră care cere palme.

Ştiu eu ce spun: Marc Marronnier sunt eu.

---

1. Saint Jean de Luz – staţiune balneară pe coasta Atlanticului, în vecinătatea Spaniei (*n. tr.*).

2. Saint-Domingue – vechiul nume al Insulei Haiti; Saint-Domingue (Santo Domingo) – capitala Republicii Dominicane (*n. tr.*).

3. Saint-Wandrille – comună din Departamentul Seine Maritime (*n. tr.*).

Da, mă numesc Marc Marronnier[1], ca şi copacul. Am 24 de ani şi este ora 2 şi 10 noaptea. Cifre şi litere: la asta se rezumă viaţa omului. Viaţa e o înşiruire de jocuri televizate: „În căluşei", apoi „Roata norocului" şi, dacă toate merg bine, „Preţul corect"

Care va să zică, am 1,84 m şi cântăresc 58 de kile; asta spune totul despre halul meu de slăbiciune. Pe lângă mine, unul de la categoria pană pare un luptător de sumo. Dacă mă vezi gol, îmi plângi de milă. Poţi să-mi numeri oasele la fel de bine ca pe un schelet de la facultatea de medicină. Şi, cu toate astea, mănânc zdravăn. Se pare că asta e o treabă cu metabolismul. Dar l-aş mânia pe Dumnezeu dacă m-aş plânge: lumea este a rahiticilor şi profit destul de pe urma chestiei ăsteia.

Chipul meu este ceva mai special. Se întâmplă că am două nasuri: unul este situat, ca la majoritatea oamenilor, deasupra gurii şi în mijlocul faciesului; în afară de mărimea lui cyraniană[2], trebuie să recunoaştem că nu-i decât o chestie cât se poate de banală. Ceea ce îmi conferă originalitate este celălalt nas al meu, amplasat sub buza inferioară, în locul

1. *Marronnier* (fr.) - castan (*n. tr.*).

2. Cyranian, -ă - adjectiv derivat de la numele lui Cyrano de Bergerac, eroul lui Rostand (*n. tr.*).

unde, în mod normal, ai o bărbie, cât ar fi ea de voluntară sau de teşită. Acest al doilea nas, care era cât pe ce să devină titlul lucrării de față (Simone de Beauvoir m-a inspirat mult), este ceea ce, în limbajul curent, se numeşte „bărbie ca un galoş". Asta înseamnă că e un soi de nas „Canada Dry": are formă de nas, culoare de nas, dar nu respiră, nu are nări şi, prin urmare, se gripează rareori. La drept vorbind, această prea-proeminentă bărbie nu-mi e de nici un folos. Nu este nici stânjenitoare, nici avantajoasă. Practic, nu-mi aduce servicii. Alături de degetele mici de la ambele picioare, este partea cea mai dispensabilă din trupul meu. Totuşi, nu m-aş lipsi de ea pentru nimic în lume. Amintiți-vă din nou de Cyrano: „Este cu mult mai frumos atunci când este inutil" (ultimul act). Fraza lui Rostand mi-a servit deseori ca argument împotriva chirurgilor esteticieni, cărora tare le-ar mai fi plăcut să facă din acest al doilea nas un teren experimental pentru bisturiul lor.

Este posibil ca, o dată cu vârsta, cele două nasuri să se unească, accentuând astfel o fire ursuză pe care mă căznesc s-o iau la goană.[1]

1. Joc de cuvinte. În original: *un naturel renfrogné que je m'évertue à chasser au galop.* Aluzie la proverbul: *„chassez le naturel, il revient au galop.* Având sensul: Este imposibil să-ți schimbi firea (*n. tr.*).

Asta e marea grijă a vieții mele: până la urmă, nasul și bărbia mi se vor întâlni sau nu? Unii își fac gânduri în legătură cu moartea, cu Dumnezeu sau cu eliminarea lui Olympique-Marseille din semifinala Cupei Europei. Să mori de râs! Suspansul meu este mai urgent, este pe muianul meu, este o morfopsihoză!

Închipuiți-vă un lungan slăbănog, cu două nasuri, și veți avea imaginea aproape clară a eroului din acest roman. După asta, n-o să pot fi acuzat că m-am înfrumusețat în operele mele.

Marc Marronnier este petrecăreț. Dar vina nu este pe de-a-ntregul a lui: în jur, lumea nu se gândește decât la distracție, iar el a fost învățat dintotdeauna că distracția trebuie să aibă întâietate față de orice altceva. Uneori, sindrofiile i se par tâmpite, dar nu i-ar da niciodată prin minte să scape vreuna. Între o carte bună și un pumn de confeti, nu șovăie prea mult și vezi la iuțeală o ploaie de rotocoale minuscule ce cad încetișor pe blazerul lui de student întârziat.

Bineînțeles că el cultivă alte centre de interes. De exemplu, colecționează benzile desenate ale lui Jacques de Loustal și discurile lui Sergio Mendes. În afară de asta, a făcut Științele Politice și puțin Drept. Ar fi exagerat să credeți că Marc și-a terminat studiile doar ca să-și liniștească părinții: șederea lui prelungită

în învățământul superior se explică mai ales printr-o voință mărturisită de a amâna scadența Adevăratei Vieți. Feriți-vă de oamenii burduşiți cu diplome, ăştia sunt, din punct de vedere statistic, cei mai laşi.

Totuşi, într-o zi, Marc a fost silit să se pună cu adevărat pe treabă. Dat fiind că ieşea tot mai mult, a ajuns să-şi povestească nopțile prin diferite reviste tipărite pe hârtie cretată. Ajuns, în felul acesta, cronicar monden, reuşea să facă, dintr-o înclinație, o profesie. Va să zică asta însemna „să îmbini plăcutul cu utilul?"

După vârsta ingrată, vine vârsta rafinată; după clubul Mickey, a venit timpul să fie mickey[1] în cluburi. Ieşind dintr-o adolescență solitară şi acneică (rareori vezi să meargă una fără alta), şi-a făcut intrarea, fără tranziție, în societatea cea mai superficială care există: cea mondenă. Din raliuri fără automobile, în tobe fără eşapament, a dobândit la iuțeală noțiunile de bază ale unei ştiințe de a trăi, în care regula de bază este cea a mimării.

Mimare a spiritului, mimare a distracției, mimare a agățatului. După ce ți-ai interpretat corect rolul din acest tip de farsă, eşti gata să

1. Mickey (arg. fr.) - individ mediocru care face pe grozavul (*n. tr.*).

înfrunți, cu detașarea necesară, orice calamitate. Marc îi plângea pe cei ce nu suportaseră același gen de antrenament: aveau să-și ducă zilele fiind Adevărați. Ce plictiseală!

Treptat, teatrul serviciilor sale s-a extins la bairamurile de după-amiază, sindrofiile de după miezul-nopții, cocteilurile de după vernisaje, galele de după dezastre, balurile de după nunți, petrecerile de după inaugurări, turneele de după examene și micile dejunuri de după spartul târgului. Era pe cale să devină un specialist pe care lumea îl consulta cu regularitate ca să știe unde trebuia să fie și la ce oră. Banii de buzunar dați de părinți nemaireușind să acopere acest stil de viață, și-a vândut știința la ziare. Astfel, în timp ce invitații se matoleau, el se putea justifica: prezența printre ei îi era retribuită. Ipocrizie confortabilă: atenție, o mimare poate ascunde alta.

Dacă este posibil ca viața să fie o distracție, lui Marc i-a venit greu să creadă că distracția poate umple în mod convenabil o viață. Și, după cum vom vedea, nu se înșela decât pe jumătate.

– CĂCAT NENOROCIT! (palmă zdravănă peste obrazul stâng).

– Las' că mi-o plăteşti tu! (cap în nas).

– BULANGIULEEE! (picior în boaşe).

– Te sparg! (taburet de lemn în gură).

– Te OMOR! (cafetieră cu apă clocotită peste ochi).

Jean-Georges şi cu mine ne luăm la harță deseori.

Jean-Georges este cel mai bun prieten al meu, dacă există, cu adevărat, aşa ceva. Dar îmi este şi cel mai aprig duşman: merg bine amândouă. Stă de unul singur într-o uriaşă reşedință particulară pe care i-a împrumutat-o unchi-su, un scoțian bătrân. După câteva tentative de sinucidere, despre care eu bănuiesc

că au fost ratate *involuntar*, Jean-Georges s-a hotărât să-şi omoare altfel plictisul.

Aşa se face că a devenit cel mai mare chefliu din Paris, beţiv înveterat şi drogat notoriu, dar mai ales fiinţa cea mai plină de haz pe care am întâlnit-o vreodată. Să zicem că avea defectele calităţilor sale. Există întotdeauna un element de adevăr chiar şi în cele mai groaznice locuri comune.

Pe Jean-Georges l-am întâlnit la o „congă" de şaizeci de persoane. Era la Opera Comică, într-una din serile alea de gală unde te îndopi pe bani grei, în folosul dezmoşteniţilor sorţii. (De altfel, în chestia asta nu văd nimic reprobabil, dimpotrivă: este o caritate care are meritul de a fi mai puţin ipocrită decât altele şi categoric mai haioasă). Am băgat de seamă un soi de uşchit „la ţol festiv", care se lua de invitaţi. Încetul cu încetul, a izbutit să-i adune în jurul meselor, într-un dans ritmat de orchestra ţigănească. Cânta cât îl ţineau bojocii „conga", urmat de un şarpe lung, unde se prinseseră, bătând din palme, personalităţi, printre care am recunoscut trei miniştri în exerciţiu, doi magnaţi ai presei internaţionale şi şapte top-modele dintre cele mai di granda. Am dat şi eu fuga după ei. Toată lumea se tăvălea de râs, făcea gesturi largi, azvârlea cu

evantaiele şi pălăriile în loji. Din păcate, ca orice nebunie, nici asta n-a durat decât o vreme şi, puțin câte puțin, omida a fost părăsită de trupe. Fiecare s-a dus să ia loc şi, după un minut, Jean-Georges s-a trezit singur, în mijlocul foaierului de la Opera Comică, cântând şi bătând din palme. Oricine - eu, de exemplu - s-ar fi ascuns la repezeală după un stâlp, pentru ca impresia lăsată de ridicolul scenei să se şteargă. Dar Jean-Georges nici vorbă să facă aşa ceva. S-a cățărat pe o masă şi s-a pus pe ținut predici în fața adunării, bând vinul din sticlă, răsturnând cupele de şampanie, sărutând sânul unei bătrâne ducese, sărind de pe o masă pe alta, ca un drac dintr-o poveste. În cele din urmă, mi-a aterizat în farfurie. Cămaşa mi s-a stropit cu sos de ficat de gâscă, iar vecina nu mi-a mai adresat nici o vorbă. Aşa am făcut cunoştință şi asta e aproape tot ce-mi amintesc.

Cu isprăvile acestui personaj nu m-am obişnuit chiar de tot nici după aceea. În realitate, reşedința[1] lui n-avea nimic particular, cu excepția aspectului său de han spaniol: la Jean-Georges dormea în permanență vreo duzină de persoane, fete sau băieți, şi preferam să nu ştiu ce făceau acolo. Casa asta merita pe

1. În original: hôtel particulier (fr.) - reşedință particulară foarte elegantă (*n. tr.*).

deplin numele de „hotel (particular)", deşi, nici „squat[1] particular" n-ar fi sunat rău. Când intrai la Jean-Georges, te primea întotdeauna cu generozitate: dacă ţi-era sete, îţi dădea un pahar, dacă ţi-era foame, îţi deschidea frigiderul, dacă aveai alte pofte, se dădea peste cap să ţi le împlinească. Unele seri petrecute la el îmi vor rămâne printre cele mai frumoase (şi mai urâte) amintiri, dar, încetul cu încetul, am preferat să-l întâlnesc pe Jean-Georges în alte locuri. Acasă la el, nu era niciodată pe deplin natural. Ori poate că era din cale afară.

1. Squat(t) (engl.) – locuinţă liberă, ocupată ilegal de persoane fără adăpost (*n. tr.*).

Noaptea, oamenii nu transpiră: mustesc. Au mâinile murdare, unghiile negre, faţa roşie, ciorapii căzuţi, cravatele răsucite. După o oră petrecută noaptea, într-o crâşmă, cea mai drăguţă faţă din lume seamănă cu barmanul. Cum oi fi putut să ies atâta în oraş?

Uneori, după ce mă întorceam acasă, mă jucam socotind ce băusem toată noaptea. Şapte pahare de whisky, o sticlă de brouilly, alte şapte pahare de whisky (de dragul simetriei), două stacane de votcă, o juma' de sticlă de popper's şi două aspirine înseamnă o medie frumuşică. Noroc că-l aveam pe Gustav Mahler[1], care să mă adoarmă.

Poate las impresia că denigrez perioada aceea, dar nici vorbă de aşa ceva. Au fost

1. Gustav Mahler (1860-1911) - compozitor şi dirijor austriac (*n. tr.*).

momente frumoase, viața te apăsa mai puțin. Din afară nu poți înțelege chestia asta.

Astăzi știu că n-am să fac niciodată ocolul lumii, că n-am să fiu niciodată numărul 1 din Top 50, că n-am să fiu niciodată Președintele Republicii, că n-am să mă sinucid, că n-am să fiu niciodată luat ostatic, că n-am să fiu niciodată heroinoman, că n-am să fiu niciodată șef de orchestră, că n-am să fiu niciodată condamnat la moarte. Astăzi știu că o să mor de moarte bună (după o supradoză de *junk food*)[1].

1. Joc de cuvinte: *junk* (arg. am.) – drog; *junk food* – hrană nesănătoasă (floricele, pufuleți, cartofi prăjiți etc.) (*n. tr.*).

Am devenit mişţocarii tari în brăcinari[1]. Jean-Georges găsise expresia asta într-o carte de Jack Kerouac[2]. Ne convenea, chiar dacă mişţocăreala nu ne era întotdeauna sfruntată şi nici nu ne ţineau brăcinarii să fim mereu ironici. Oamenii au nevoie de etichete, iar asta era la fel de bună ca oricare alta.

Tot făcându-ne remarcaţi, am atras în jurul nostru o gaşcă de petrecăreţi veseli, care au revendicat aceeaşi denumire (necontrolată). Se prea poate să fi devenit celebri, fără s-o facem dinadins. Principala noastră ocupaţie era să ne distrăm; în restul timpului, unii munceau, majoritatea dormeau, toţi îşi refăceau forţele.

1. În original: *ricaneurs pantalonnés* (fr.) - *Ricaneur* - derivat de la verbul *ricaner* (a rânji); *pantalonné* - derivat de la *pantalonnade* (farsă burlescă; ipocrizie) (*n. tr.*).

2. Kerouac Jack (1922-1969) - scriitor american, reprezentant al generaţiei *beat* („Îngerii vagabonzi", 1965) (*n. tr.*).

Petrecerile practicate cu regularitate ne-au determinat să stabilim un fel de cod deontologic şi etic cu patru reguli de aur. În primul rând, orice petrecere izbutită este improvizată; în al doilea, principiul contrastului este indispensabil; în al treilea, fetele sunt cele două mamele ale nopţii[1]; în al patrulea, un petrecăreţ nu are reguli. Ultimele două porunci au fost promulgate DUPĂ cină; asta le explică poezia.

Într-o seară, mă uitam cu Jean-Georges la ţelevizor. Era o emisiune despre alcoolism. Un scriitor povestea ce ravagii făcuse alcoolul în viaţa lui: nevasta îl părăsise, talentul aşijderea.

– Câte cuburi de gheaţă să-ţi pun în scotch? m-a întrebat Jean-Georges.

Consider că anecdota asta vă dă o idee despre inteligenţa cu care mişţocarii tari în brăcinari se pregăteau să-şi înfrunte destinul.

În acea epocă nu reuşeam să mă droghez. Abuzam de tot soiul de cocteiluri, dar îmi ratam intrarea în paradisurile artificiale. Această infirmitate nu se datora unei lipse de

1. Joc de cuvinte. Aluzie la fraza ducelui de Sully (1559-1649), ministrul lui Henric al IV-lea: *Labourage et paturege sojnt les deux mamelles sont la France est alimentée.* (Plugăritul şi păstoritul sunt două mamele care hrănesc Franţa.) (*n. tr.*).

curiozitate: încercasem să pufăi ceva marijuana, dar din cauza acceselor de tuse imposibil de stăpânit, toate eforturile mele erau zadarnice; cât despre prafurile şi pilulele cu care se burduşeau amicii mei, îmi dădeau impresia că mă întorc iar la liceu, în orele de chimie ale profesorului Cazaubon (pe care îl salut cu această ocazie). Elitismul meu se mărginea la etilism. Pe vremurile alea, dozele de crack nu atingeau alba mea nară, iar singurele înțepături intravenoase pe care le cunoscusem nu vizau anihilarea realității, ci a poliomielitei.

Mişţocarii tari în brăcinari erau bogaţi, dar generoşi. Printre ei erau studenţi beţivi, experţi în artă bărboşi, feciori de bani gata orfani, americance, dintre care una nu era deloc rău făcută, tineri setoşi de experienţă, bătrâni în căutare de sânge tânăr, manechine doritoare de vitrine, turişti întâlniţi pe Champs-Élysées, perechi de îndrăgostiţi, perechi pe cale să se desperecheze, perechi în devenire, perechi solitare şi perechi în pereche. Mişţocarii tari în brăcinari erau hazlii până la lacrimi şi drăgălaşi cu răutate. Mişţocarii tari în brăcinari eram noi şi mai bine ni te alăturai, de nu, puteai să-ţi vezi de drum.

La căderea serii, mişţocarii tari în brăcinari coborau în stradă şi se întâlneau prin baruri. Comandau vin, vorbeau cu fetele, le criticau logodnicii, zbierau măscări, recomandau

câte o jumătățică, mâncau sandvișuri cu paté de ficat, beau ore în șir, apoi ieșeau să se ușureze în stradă, spunând fraze de genul: „Căca-m-aș în ea de căcănărie de viață de căcat" sau „Fetele sunt fantasssstice; se plimbă ca niște îngeri pe curcubeul viselor noastre"

Apoi, ocupațiile lor puteau varia, mergeau la bairámuri sau la localuri de noapte, dar dimineața îi găsea credincioși, la post, cu fețele livide, prăbușiți în câte un șanț, palat, automobil sau comisariat de poliție. Într-o bună zi, aveau să devină serioși, să-și cumpere mobilă veche, de valoare, și să joace tenis acasă la prietenii lor, duminica după-amiaza. Dar chestia asta încă nu era pe ordinea de zi.

Până atunci, miștocarii tari în brăcinari visau să-și ducă zilele pe iahturi, la soare, lungiți pe șezlonguri, sorbind daïquiri cu căpșune, în compania unor tinere actrițe de cinema. Sau, dacă nu, în boema new-yorkeză, ca scriitori fără căpătâi, care fac avere și se cufundă în cocaina *party*-urilor din Alphabet City. Vieți fără griji, în care n-ar merge la birou, în care nu s-ar întoarce acasă, în care nu s-ar uita la televizor. Vieți de paraziți burghezi, vieți de teroriști luxoși, vieți de vilegiatură. Se

vedeau în chip de Boni de Castellane, la Palatul Rose; de John Fante, la Point Dume; de Corto Maltese, în grădinile de portocali de la Mesquita din Cordoba; de Patrick Modiano, la Hotelul Palais din Biarritz; de Joe Dallessandro, la Factory; de Alexis de Rédé, la Ferrières; de Chet Baker, la Roma; de Helmut Berger, la Saint-Barthélemy; de Antoine Blondin, la Rubens; de Charles Haas, la Jockey Club; de Alain Pacadis, la Palace; de Maurice Ronet, la Luxembourg, sau de Joey Ramone, la C.B.G.B.

Totul le era permis, era de-ajuns să urce într-un taxi şi să murmure „la dreapta, la stânga", cu un zâmbet. Adormeau pe banchetă şi se trezeau la Samarcand ori la Alhambra din Grenada. Creaturi aproximativ persane le ofereau buchete de flori sacre şi cântau toată noaptea. Ori erau la Berlin, într-o încăpere murdară, cu pahare năclăite, răsturnate pe mochetă, cu scrumiere pline, cu cărțile lui Castaneda şi cu seringi sub limbă...

Şovăiau între un ideal al confortului extrem şi fantasma aristocratică de a nu avea nimic, pentru a avea totul. Nu aparțineau vremii lor. N-ar fi fost *zazou*[1] în anii '40, nici existențialişti în anii '50, nici yéyé în anii '60, nici

1. Zazou – tânăr îmbrăcat excentric din perioada de după cel de-al Doilea Război Mondial, mare iubitor de jazz (*n. tr.*).

hippy în anii '70, nici yuppy în anii '80, dar ar fi fost toate astea la un loc, înainte de anul 2000. Fiecărei zile din săptămână îi corespundea un deceniu. Luni: contrabandă, restricții de circulație pe timp de noapte, pivnițe în care se cântă jazz. Marți: cabriolete, cravate late, păr scurt. Miercuri: cântece moderne, șosete negre, Carnaby Street. Joi: cânepă indiană, comunitate, comunism. Vineri: plictis modern, guler englezesc, cheson de izolare. În weekend, încercau imposibilul: să fie ei înșiși, pentru a încheia acest secol depășit de evenimente, cum zicea unul.

Din nefericire, îndurau tare greu trista tinerețe din ziua de azi, găunoasa ei suferință de a trăi, glasul ei plângăreț, sinistrul ei *new wave*[1], discursurile ei artificiale, stereotipia look-ului ei. Din fericire, le rămâneau de admirat câțiva tâmpiți zaharisiți. Din nefericire, tâmpiții zaharisiți își dădeau aere. Din fericire, mișțocarii tari în brăcinari aveau să îmbătrânească mai repede decât era de așteptat. Din nefericire, asta avea să rezolve problema.

„Alternanță de bucurie și întristare" Viața era o bostella schopenhaueriană. Dansai

1. *New wave* (engl.) - noul val (*n. tr.*).

când totul mergea bine, pentru a combate lehamitea fericirii. Cădeai lat când totul mergea prost, adormind deasupra propriilor ruine. Pe vremea muzicii house, această peticeală făcută din vechi hit-uri ale lui James Brown, Otis Redding, George Clinton, Sly Stone, bostella se impunea ca un gest simbolic. Căci lumea devenise un disc de house, un vârtej de epoci, de culturi, de limbi, de oameni şi de genuri, subliniate de „ooh yeah"-urile lui Lyn Collins. Trăiam în era Sampling-ului Universal, a Megamix-ului Colectiv, a Zappingului Permanent. Nu era chiar aşa de rău, dar măcar să ne fi spus şi nouă careva CINE e disk-jockey-ul!

Cât despre bostella, aceasta nu reflecta societatea, ci propunea un mod de viață în doi timpi: allegro şi lamento, alternate până la epuizare. House era o constatare, bostella o luptă. House era un dans actual îmbinând elemente trecute; bostella era un dans al trecutului, aplicabil la viața actuală.

Mişţocarii tari în brăcinari preferau o sinusoidă distractivă unui electro-beat plat.

Prima dată când am văzut-o pe Anne, zăcea la pământ, plină de sânge. Slavă Domnului, n-avea decât câteva zgârieturi, însă bomba nu explodase departe: la raionul „cărți de artă", ca să fiu mai precis. Din fericire, pe vremea aia nu mă interesau decât benzile desenate porno, iar Anne răsfoia eseurile politice ale unor ziariști la modă. Incultura ne-a salvat viața.

Evident, suflul exploziei îi aruncase pe toți la pământ. Erau numai urlete prin toate părțile; bucăți de brațe și de profesori de la Sorbona, lipite de pereți; și Anne, care se uita în bagdadie; și eu, care mă uitam la Anne. Îmi amintesc că am crezut-o moartă și mi-a părut rău că erau atâția pompieri în jurul nostru; în alte împrejurări, cred că aș fi abuzat de situație. Cadavrul lui Anne mă fermeca.

Nu ne-am vorbit până la spital.

- Credeți că ne vor ține mult aici?

- Nu știu, dar mă sâcâie că mi-am parcat mașina pe banda a doua, în fața librăriei.

Atentatul n-a fost niciodată revendicat, iar poliția nu i-a descoperit pe terorişti: păcat, n-am să știu niciodată numele binefăcătorilor mei. Cum sunt un băiat de treabă, nu le-aș fi cerut cei 471 de franci plătiți pentru ridicarea mașinii.

Întâlnirea mea cu Anne, pricinuită de atentat, mi-a ocupat mintea nopți întregi, întrerupte de zile la fel de scurte ca bancurile bune. Fata asta mă obseda. Mă iradia, mă iriza, mă irita. Mi-era necaz pe mine că făcusem pe gentlemanul şi nu-i cerusem numărul de telefon. Oare o s-o mai văd vreodată? Mi se părea că, după ce o cunoscusem într-o împrejurare atât de anapoda, existau puține şanse să mai dau de ea. Cât de rău mă înşelam. În realitate, atentatul a fost contextul cel mai calm în care am văzut-o vreodată.

Curând după aceea, am început să-i aud pe miştocarii tari în brăcinari vorbind despre ea. Trebuie spus că aduceam în discuție aventura noastră, cu deosebită plăcere. Îmi

închipuiam că istorisind peste tot povestea asta, până la urmă aveam să descopăr o pistă. Deformam episodul, adăugând ici-colo, câteva acte de eroism mai gogonate decât în realitate. Când ieşi nițel în lume, până la urmă ajungi să bârfeşti. Aceiaşi oameni fac aceleaşi conversații. Aşa că preferam să-i adaug vieții nişte condimente de-ale mele. Până în seara în care un tip puriu, cu bărbie dublă, mi-a râs în nas.

– Ah! Dumneata eşti ăla care povesteşte verzi şi uscate despre fiică-mea? M-a însărcinat să-ți comunic că ea te-a cărat până în ambulanță şi nu invers!

Tipul credea că mă oftică; dar mă umplea de fericire. Acum ştiam de unde s-o iau. Chestia asta m-a costat o sticlă de bourbon: tăticuțu' lui Anne avea ascunsă, în spatele cravatei cu picățele, o alunecătoare straşnică. Dar scopul scuză mijloacele, nu?

Necazul e că, la acea epocă, nu stăteam singur. După un an de bune şi loiale servicii, se mutase la mine Victoire, iar eu mă obişnuisem cu prezența ei. Formam ceea ce se cheamă un cuplu dinamic, adică eram două egoisme care se completau, şi o lene sentimentală

ne apropia în chip considerabil. Aş minţi dacă aş spune că nu o iubisem niciodată; să zicem că înclinaţia mea de la început, în loc să crească, aşa cum sperasem, se micşorase o dată cu trecerea timpului, din pricina dezgustului şi a miilor de ofense la care existenţa supune sufletele romantice. Ajunsesem să simulăm totul, în pat, ca şi în celelalte locuri. Dragostea noastră devenise un soi de hologramă baudrillardiană. Totul era la fix, dar fără prea multă poezie: la urma urmei, aş fi preferat *Frumoasa Domnului* (Sunt mai mult Solal decât solipsist). Ea fuma Marlboro light, bea Coca-Cola light şi regula light (în mod cu totul paradoxal, stingea lumina).

Orice ar fi fost, Victoire era pe cale să mă piardă de muşteriu. Mai mare păcatul: era frumoasă, lungă, de familie bună, toantă, snoabă şi multimilionară în lire sterline. Nu se gândea decât să cheltuiască banii părinţilor şi energia tinereţii proprii. Ieşea în fiecare seară şi nu punea întrebări când mă întorceam mai târziu decât ea. Taică-su avea apartamente în toate marile capitale: Londra, New York, Banjul, Tokyo, Bormes-les-Mimosas. Fără să mai punem la socoteală casele familiei. Amândoi am fi putut candida la Guiness Book-ul reşedinţelor secundare.

Ce-mi trebuia să mă împovărez cu principiile? Era ceva mai tare decât mine, simțeam cum ne paște despărțirea. Voiam să mă îndrăgostesc. O toană, o fantasmă nesănătoasă îmi interziceau să prelungesc această legătură lipsită de pericole. Ceva îmi spunea că Anne justifica capriciul ce mă împingea să mă despart de Victoire. Că voi avea tot timpul să îmbrățișez o nevastă bogată; dar, pentru moment, preferam să-mi îmbrățișez elanurile inimii.

Victoire nu-mi lăsa decât amintiri legate de haleală. Ne petrecuserăm anul numai prin restaurante. Pe vremuri, ca să cucereşti sau să păstrezi o femeie, trebuia s-o duci la teatru, la Operă, ori cu barca pe lacul din Bois de Boulogne. În prezent, teatrele erau subvenționate, opera dusă la Bastilia[1], iar pădurea Boulogne îşi pierduse în bună parte farmecul. De acum, trebuia să înduri Restaurantul. Să priveşti la obiectul dorințelor tale în timp ce îşi mesteca rinichii de vițel, să vezi creatura de vis şovăind între o bucată de camembert şi un colț de brie de-a dreptul curgător, divina-i frumusețe căzând pradă chiorăielilor intestinale. Deglutiția înlocuia sărutările, zgomotele furculiței subminând declarațiile.

1. În original: *opéra*(s) *embastillé*(s) - opera (este) întemnițată la Bastilia. Joc de cuvinte ce face aluzie la noua clădire a Operei, din Place de la Bastille (*n. tr.*).

Ce mai rămânea în clipa când amorul îşi dădea duhul? Suveniruri gastrice. Gloria îmi amintea tarta de căpşuni cu frişcă, Léopoldine fusese cât pe ce să se înece cu un sâmbure de pepene, Margarita era abţiguită la al treilea pahar de tavel[1]. Adio, cavatine[2]! De la Victoire nu voi păstra decât amintiri indigeste.

1. *Tavel* – vin rosé din zona cu acelaşi nume (*n. tr.*).
2. *Cavatina* (it.) – piesă vocală lirică (*n. tr.*).

La început, credeam că dragostea avea o traiectorie ascendentă (vezi figura 1). După câteva eşecuri, am înţeles că era descendentă (vezi figura 2, numită „curba Victoire").

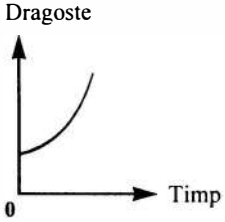

Fig. 1

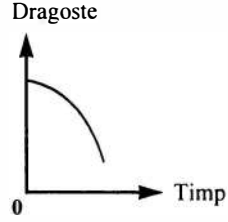

Fig. 2

Poate că exista şi o a treia posibilitate. O dragoste la prima vedere, aproape reciprocă, se poate transforma în pasiune durabilă, cu

condiția să fie întreținută prin călătorii, paranghelii şi pandalii gratuite (vezi figura 3).

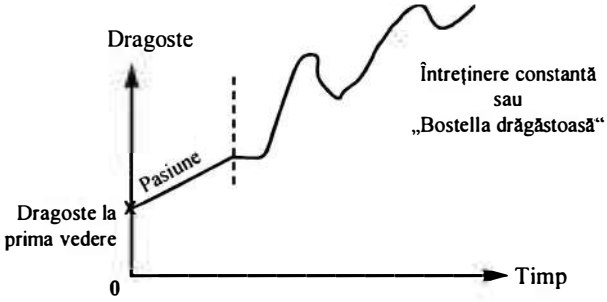

Fig. 3

De unde se vede că analizei sentimentelor nu-i şade rău rigoarea matematică.

Până la urmă, am dat de Anne. M-am prefăcut că era o întâlnire întâmplătoare; în realitate, tocisem asfaltul din fața casei ei de mai bine de o oră, când a apărut. I-am admirat gleznele fine şi sprâncenele perfecte, i-am spus că veneam de la dentist, iar ea s-a jucat cu fermoarul de la „Perfectul" său. Am roşit (nu ştiu să mint), ea la fel, fără îndoială prin contagiune. În Place du Brésil, arondismentul şaptesprezece, la ora şase seara, toată lumea roşea. Stopul trecea pe roşu, maşinile care frânau îşi aprindeau farurile roşii din spate, iar mie mi s-a părut că până şi soarele se împurpura.

De comun acord, am hotărât că tatăl ei mă va invita la cină, în seara următoare. Ştia să prepare un rasol foarte bun şi îl cunoscuse foarte bine pe bunicul meu. Care va să zică,

dragul de el îi vorbise lui Anne despre mine! Trebuie să te dai întotdeauna de partea părinților (cu excepția cazurilor de conflict între generații; atunci trebuie să-ți alegi tabăra, dar acum nu se punea problema: era clar că Anne își admira bătrânul tătic pensionar, fost profesor la Collège de France, savant alcoolic și filosof morocănos, care o lăsa să facă ce voia, de când îi plecase nevasta cu un psihanalist italian, ajuns, între timp, la închisoare).

Această întrevedere n-a durat nici cinci minute, dar mi s-a întipărit în minte.

Întors acasă, am închis ochii ca să revăd scena, genunchii lui Anne, rujul ei, mâna jucându-i-se cu fermoarul „Fulger" Toate fermoarele sunt niște fulgere[1]. Mi-am deschis iarăși ochii, în fața oglinzii, și le-am spus: „Predați-vă, sunteți încercuiți"[2], pentru că n-aveam nici un motiv să mă privez de un joc de cuvinte hazliu.

Apoi, am ridicat receptorul, ca să-l sun pe Jean-Georges și să-i povestesc totul, dar a intrat Victoire în cameră și a trebuit să scurtez convorbirea. Purta pe ea niște blugi și o helancă neagră, iar pe chip indiferență. Ruptura

1. Joc de cuvinte. În original: *fermeture Eclair* (închizătoare Fulger) - fermoar (*n. tr.*).

2. Joc de cuvinte: (*yeux*) *cernés* - (ochi) încercănați. *Cerner* - a încercăna, dar și a încercui (*n. tr.*).

era iminentă; rămânea de văzut care dintre noi avea să ia inițiativa. Pe mine, laşitatea mă împiedica, amorul propriu mă îmboldea. Nu luam nici o decizie: dar nu ne impune oare galanteria să le dăm întâietate femeilor?

– Mă duc la cinema cu Elizabeth. Vrei să vii şi tu? m-a întrebat.

– Mulțumesc, am de scris un articol.

Elizabeth, amica ei, se îmbrăca întocmai ca la mănăstire, deci, în cazul de față, haina o făcea pe călugăriță[1]. Ştiam prea bine ce gen de film aveau să vadă împreună: lung şi egiptean. După aia, se duceau să mănânce sushi, trăncănind despre Samuel Beckett.

– O să încerc să mă culc devreme, pup-o din partea mea, i-am strigat lui Victoire, care cobora deja, grăbită să uite de existența mea.

Jean-Georges avea glasul răguşit. Imposibil să strecor şi eu o vorbă. Mi-a povestit cum a petrecut astă-noapte: s-a întâlnit la crâşmă cu nişte miştocari tari în brăcinari şi au făcut un tur de rutină, au dat de una însărcinată nu se ştie cu cine şi au condus-o la hotelul ei. Lui Jean-Georges nu i s-a sculat şi, atunci, s-au băgat sub duş îmbrăcați, ea i-a făcut vânt din cameră, el a lăsat numai bâltoace de zoaie pe

1. Joc de cuvinte rezultat din alterarea proverbului: *L'habit ne fait pas le moine* – Nu haina îl face pe om (*moine* – călugăr) (*n. tr.*).

culoare, iar portarul şi şoferul taxiului l-au porcăit. Acum îl durea puțin capul. De ce îl sunam? Eram pe punctul de a-i vorbi despre Anne, când m-a întrerupt: începea meciul de fotbal, trebuia să cumpere şampanie pentru amicii lui, squatterii, era ceva chiar aşa de urgent? Nu.

Pregătiri pentru cina de la Anne. Ezitări în faţa cravatelor. Greşelile nu sunt permise. Cravată bleumarin cu picouri albe, cămaşă albă, haină la două rânduri, fără bibiluri. Fără batistă „fantaisie": e prea îndrăzneţ. Pantaloni de flanelă gri închis. Tristuţ, dar simpluţ. Clasic, dar cu clasă. Pantofi cu cataramă dublă.

Şi, acum, grozăvia: punctele negre de pe nas, perii ce rezistă la al doilea ras, tăietura, la treilea. Apa de toaletă care îmi arde obrajii, gelul care îmi năclăieşte părul şi mi se lipeşte de mână. În ultimul minut: părul care îmi iese din nas, sprâncenele care se unesc şi penseta rătăcită. O pată de sânge pe gulerul cămăşii. De luat totul de la capăt.

O oră întârziere şi mai trebuie să iau şi o sticlă de vin. În cele din urmă, am ales o cămaşă în carouri roşii, cu aceeaşi cravată. Par

un creator de modă. Nu o ilustrație dintr-un jurnal de modă.

Și se mai spune că fetele stau să se gătească ore în șir!

Am luat niște Mouton-Rothschild 1986 (sunt prieteni de-ai mei). În mașină, am ascultat *Eye Know*, al lui De la Soul.

Cântam în gura mare. La un moment dat, doi trecători m-au arătat cu degetul, hlizindu-se, și atunci am închis radioul.

Am reușit să parchez nu prea departe. Mi-am aranjat părul din nou, în lift; aveam un trac ca în ziua în care am dat bacul la franceză. Am așteptat să-mi dispară roșeața din obraji, apoi am sunat și, cu toată viteza, înainte!

A fost o catastrofă. Anne n-a scos o vorbă toată seara. De cum am intrat, m-am simțit ridicol de overdressed[1]. Tatăl ei își invitase niște prieteni post-șaizecișioptiști[2], cu blugi evazați și părul gras. În ochii lor, citeam eticheta sordidă pe care mi-o aplicaseră: fecior de bani gata încuiat, răzgâiat, înțepat. Ori eram pur și simplu paranoic? Cert este că toți, inclusiv Anne, se simțeau jenați din cauza mea. Ea îmi ocolea ocheadele și se folosea de orice pretext pentru a se scula de la masă. Până la urmă,

1. *Overdressed* (engl.) - îmbrăcat excesiv (*n. tr.*).

2. Aluzie la mișcările studențești din 1968, care au determinat mari schimbări politico-sociale în Franța (*n. tr.*).

nu mi s-a mai părut la fel de drăguță ca în celelalte dăți. Iar conversația se concentra asupra mea: ce făceam, ce credeam, „ca tânăr", despre evenimentele din est, care erau noile orientări...

Mai rău: nu m-am eschivat și mi-am jucat la perfecție rolul de puști-afurisit-de-bogătaș-împuțit-și-decadent. Sunt greu de învins pe acest teren. Cu cât sunt mai puțin ceva anume, cu atât par mai mult acel ceva; cu cât cred mai puțin într-un lucru, cu atât îl apăr mai tare. Doar nu degeaba am făcut Științele Politice.

După cină, a trebuit să ascult lecțiile celor mai vârstnici decât mine. Cum? Nu citisem cărțile indispensabile: *Despre inutilitatea totului, Tentația sodomită, 12,5^0 de scriitură, Bici și modernism?* Ce? Politica mă plictisea, nu pricepeam nimic din războiul dus în Liban, n-aveam chef să-mi asasinez părinții, nu încercasem niciodată să fumez opiu, nu avusesem experiențe homosexuale, eram insensibil la opera lui Michel Tournier, nu luam tranchilizante, purtam cravată, și nici măcar nu eram de extrema dreaptă! Toată lumea căsca, până și decolteul lui Anne; i-am zărit un sân: nu venisem degeaba.

În noaptea aceea, am făcut dragoste cu Victoire pentru ultima oară. Era un oral de

recuperare. Chit că era o chestie meschină, dar trebuia s-o iau oblu. Doar cercurile sunt vicioase.

Clipa fatidică a venit, în cele din urmă. Victoire îmi lăsase un bilet la intrare: „În seara asta cinăm în *tête à tête*, la Faugeron. Trebuie să-ţi vorbesc" Era semn bun: Henri Faugeron servea un filé de raţă excelent. O să mă duc: mai bine să haleşti raţă decât să fugi ca un iepure[1].

Anne m-a sunat chiar după-amiază, ca să mă întrebe dacă nu mă plictisisem prea tare la cina tatălui ei. Dovadă de perspicacitate. În orice caz, ea era un psiholog mai bun decât mine, care crezusem că m-am ars. O fericire nu vine niciodată singură.

Între mine şi Victoire totul se sfârşise: am ştiut de când am intrat la Faugeron. Conform obiceiului, a întârziat exact douăsprezece minute. Asta mi-a lăsat răgazul să le gust whisky-ul sour[2]. Era meseriaş: categoric, mai mult whisky decât sour. După ce recunoşti un

1. Joc de cuvinte: *Poser un lapin* - a lăsa cu ochii în soare; a da plasă (*n. tr.*).

2. ***Whisky sour*** (engl.) - whisky cu lămâie şi zahăr (*n. tr.*).

restaurant bun? După paharele de vin, care sunt mai mari decât paharele de apă.

Fetele pot fi clasificate după parfumul lor. Sunt cele care-ţi amintesc de-o alta. Sunt cele care trăsnesc: mirosul le precede ca anunţul făcut de un prezentator. Mai sunt şi parfumurile care evocă piaţa unui sat provensal şi farfuriile de roşii cu mozzarella, de pe care nu mănânci decât mozzarella. Este nevoie să precizez că Victoire nu mai făcea parte din cea de-a treia categorie?

Cu cât ne apropiam de sfârşitul cinei, cu atât mi se confirma certitudinea: dragostea noastră se autodizolvase ca o pastilă de Alka-Seltzer într-un pahar cu apă de la robinet. Cu acelaşi efect salvator.

– Marc, ce am eu de spus nu e prea plăcut..., a atacat Victoire.

– Unde e sarea şi piperul?

– Cred că viaţa asta nu ne aduce mare lucru...

– Ronţ, cronţ, şplumf (fileul de raţă avea o garnitură de dovlecei gratinaţi).

– respect ceea ce am trăit împreună...

– Chelner, te rog, încă o sticlă cu acelaşi vin!

– nu ştiu niciodată ce ai tu în cap...

– Gâl, gâl, gâl (Haut-Brion 1975, vinul pierdut al lui Matzneff).

Nu-ți este de nici un folos să fugi, mai bine pleci pe jos[1]. M-am ridicat foarte încet de la masă, mi-am trecut mâna prin păr, mi-am terminat paharul, am golit restul sticlei peste cățelul cucoanei de alături, i-am spus lui Victoire că mă duc să dau un telefon, că mă întorc imediat şi nu mi-a părut rău deloc de minciuna asta, care m-a scutit de plata notei.

1. Joc de cuvinte: *Rien ne sert de courir, il faut partir à pied* (Corect: *Rien ne sert de courir, il faut partir à point* – Nu-ți este de nici un folos să alergi, mai bine porneşti la timp) (Aluzie la fabula lui La Fontaine, *Iepurele şi broasca țestoasă*) (*n. tr.*).

Cele mai urâte fraze din lume sunt două: „Trebuie să vorbesc cu tine“ şi „Aş vrea să rămânem prieteni“ Cel mai nostim e că rezultatul lor este întotdeauna opus şi pun capăt atât conversaţiei, cât şi prieteniei.

N-aş vrea să mă dau cel mai tare din parcare, dar, în fine, consider că îmi suportam destul de bine recentul celibat, pe care îl prevăzusem de mult şi pe care, într-o oarecare măsură, îl provocasem. Bun, se prea poate să fi tras un şut-două, în pubele, doar aşa, de formă. Victoire se descotorosise de mine exact ca de o şosetă veche (sau Kleenex, sau prezervativ, sau tampon folosit, la alegere). O asemenea situaţie nu găseşti decât în romanele proaste. Aflaţi că îmi vine tare greu să scriu aşa ceva.

Şi chiar atunci destinul mi s-a proţăpit în faţă, scrâşnind din pneuri. Anne m-o fi auzit

sau o fi citit deja cartea? În orice caz, mi-a oferit ospitalitatea scuterului său. Ai fi putut-o lua drept o femeie grăbită, aşa, cu taiorul ei carnal[1] şi cu *walkwoman*-ul[2], dar femeile grăbite nu ascultă Johann Sebastian Bach, trecând peste toate stopurile (chiar şi alea verzi). Am regretat imediat că nu i-am declinat oferta. Conducea ca o dementă. I-am spus-o.

– De ce accelerezi imediat ce se face roşu?

– Ba nu, era galben!

Prin urmare, era vorba de un caz de daltonism, cu totul banal şi totuşi mortal.

– Îmi pare foarte rău pentru cina din seara aia. Nu ştiam că tata o să-şi aducă şleahta lui de foşti rebeli.

– Dar a fost genial, pe cuvânt, m-am amuzat, FRÂNEAZĂ, E UN PIETON ACOLOOO!

– Stai calm, ce Dumnezeu...

Eram foarte calm: am ţinut ochii închişi tot drumul. Ea se ducea la Castel, eu eram de acord şi, pe urmă, nici n-aveam încotro.

1. În original: *charnel*. Joc de cuvinte, cu aluzie la *Chanel* (*n. tr.*).

2. În original: *walkwoman;* corect: *walkman* (*n. tr.*).

„A iubi înseamnă a acționa", a spus Victor Hugo. Am socotit că e bine să urmez preceptul bătrânului play-boy. În crâşma asta, o să am timp berechet s-o îmbăt, şi nu numai cu cuvinte. Îi admiram dinții şi o făceam să zâmbească, ca să-i văd cât mai des posibil. Cu ea, timpul trecea repede. Minutele durau câteva secunde.

În local, m-am purtat ca un tâmpit. Clubul era plin de celebrități, de beţivani, de mitomani, de scriitori, de curve şi de violatori. Clientela obişnuită. O sileam pe Anne să danseze, o părăseam ca să-mi salut amicii, sărutam fete frumoase în fața ei. Credeam că o epatez, dar nu făceam decât s-o decepționez. Simțeam asta, însă continuam micul meu joc, pentru că nu-mi venea altă idee, creierul mi se blocase. Nu-mi pot reproşa decât mie dacă s-a

întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple. Anne şi-a încheiat noaptea de gâtul unui pitic. I-am văzut sărutându-se pe gură cu sumedenie de schimburi linguale şi salivare. Adio, viţei, vaci şi porcării[1]. Anne, soră Anne, n-am să văd nimic venind[2].

În seara aceea, am inaugurat un nou cocteil: „Căsuţa Plecare" O treime votcă, două treimi lacrimi.

Am dormit cu fereastra deschisă. Sforăiam, pisica torcea, frigiderul aşijderea. Eram rebegit, pisica îngheţată, frigiderul aşijderea. De fapt, nu dormeam de-adevăratelea, nici pisica şi nici frigiderul. M-am sculat să închid fereastra; animalul domestic şi utilajul electro-menajer au încetat să mă mai preocupe.

„Anne, cuprins sunt de visare şi, purtat pe val de mare, eu îţi fac astă cântare"

Scrisă de mine.

1. Adio, viţei, vaci... – Joc de cuvinte ce face aluzie la personajul Pierrette din fabula lui La Fontaine *Pierrette et le pot de lait* (*n. tr.*).

2. Anne, soră Anne – Aluzie la personajul cu acelaşi nume din basmul *Barbe Bleue*, de Charles Perrault (*n. tr.*).

Două amoruri de care s-a ales praful în două zile, bună treabă. Era timpul să-mi iau valea. Tocmai atunci, mişţocarii tari în brăcinari plecau în călătorie. Jean-Georges dibuise un bal la Viena. În afară de el, nici unul dintre noi nu era invitat: acest gen de detaliu nu era de-ajuns ca să ne schimbe hotărârea. Un bal în Austria era exact cura de care aveam nevoie. Nimic mai bun decât o beţie printre fantome, ca să-ţi repună mecanismul în funcţiune. Eu însumi eram aproape o stafie, aşa că...

Partea a doua

Trenuri care pleacă

„Călătoriile formează tinereţea
şi deformează pantalonii."

Max JACOB

Lista subiectelor de conversație abordate în timpul călătoriei: prețul exorbitant al berii din trenuri, ultimul San Antonio (*Tartă giugiuc pe comandă*), ura față de publicitate și de cei care o fac, cine cu cine mai umblă, ultimul Fellini, Victoire (ah, da? ați terminat-o?), imbecilii care nu mănâncă pielița de pe cârnați, vreo cincizeci de „ce să-ți povestesc", cine cui i-a mai dat papucii, opera lui Knut Hamsun, ura față de tipii care poartă șosete de tenis când nu joacă, amicii noștri morți, amicii noștri însurați, amicii noștri tătici, Anne (cine e? am mai văzut-o?), ura față de Magritte, Buffet, Vasarely și César, sinuciderea, omorul, următoarele petreceri, Casanova, Don Juan, Roger Vadim, fetele care nu se machiază niciodată, alea care se machiază prea tare, brâurile pentru smoching, sandvișurile grecești de pe Rue Saint-Denis,

„Viața e un carnaval / Iar lumea-i un gigantic bal / În care ne-nvârtim întruna, / Purtând o mască-ntotdeauna" (Georges Guétary, în *Monsieur Carnaval*, de Frédéric Dard), *Traviata*, rapul, iarba, ginul tonic, gin rummy, blugii găuriți, sânii mari, America de Sud, golful Rio, Stan Getz, mașinile decapotabile, alcooltestul, balul de la Viena, tema *Valmont is back*[1], ținuta „secolul XVIII" obligatorie, cinci sute de invitați, la castelul Rosenburg, în sudul orașului, la douăzeci de minute de mers, și gazde sunt niște francezi!

Beți-morți, coborâm din tren după un sfert de oră de la intrarea în gara vieneză. Rătăcim prin oraș, în căutarea unui hotel. Îi băgăm în sperieți pe băștinași. Am devenit niște huligani crăvătuiți, asta sună și mai bine decât mișțocari tari în brăcinari. Urcăm într-un autobuz *in petto*, *sine die* și *manu militari*. Jean-Georges adoarme în poala unei doamne bătrâne, strigând „Heil Kurt Waldheim!" și suntem azvârliți din autobuz *a priori*, *ipso facto și ex abrupto*. El nu ratează nici una. Mai mulți din grup (printre care și eu) avem mare poftă

1. Valmont – seducător fără scrupule, erou al romanului *Legături primejdioase*, de Choderlos de Laclos (*n. tr.*).

să-l luăm la cherestea* Dar are noroc că ne doare prea tare capul ca să mai facem şi chestia asta. Vom condensa evenimentele care au urmat: taxi, hotel, baie, aspirină, deghizament, taxi, sosire bal. Fleşcăiţi, dar gătiţi.

---

* *Latter* (fr.), vb. tranz. – 1288, de la *latte* (Petit Robert). Prin extensie, a sparge mutra cuiva, cu lovituri de picior (*n.a.*).

Garnir de lattes – a pune/a bate şipci, dar şi a bate/a lua la omor (*latte* – şindrilă, şipcă, dar şi încălţăminte, arg.) (*n. tr.*)

La Viena, mi-au plăcut toate cele. Mai ales gambele lui Anne, rămase – printr-o împrejurare nefericită – la Paris. Totuşi balul ăsta mascat s-a dovedit a fi un remediu eficace pentru melancolia mea. Trebuie spus că începuse sub bune auspicii, deoarece am fost lăsaţi să intrăm fără să ne întrebe nimeni nimic: garanţie a unui excepţional savoir-vivre sau amortizare a sumei plătite pentru închirierea costumelor? Invitaţia cerea ţinuta libertină a secolului Luminilor; ne-am supus fără o vorbuliţă (şi nu de-a surda)[1].

Mă simţeam gata de atac, deşi cam împiedicat în jabouri şi peruci pudrate. Dar, ce să-i faci, trebuia să rabd dacă voiam să fiu libertin.

1. Joc de cuvinte. În original: *nous lui avons obéi au doigt (et ce n'était pas à l'oeil). Obéir au doigt et à l'oeil* – a se supune fără crâcnire. *A l'oeil* – pe gratis / veresie (*n. tr.*).

O petrecere izbutită se cunoaşte chiar de la intrare. De câte ori nu mi-a venit să fac stânga-împrejur după două secunde de la sosirea într-un salon sinistru, puţind a fiasco de-ţi muta nasul? Intuiţia nu m-a trădat niciodată; după aia, îmi rumegam acest bun reflex, reprimat cu ipocrizie, suportând *private jokes*[1] şi *name dropping pushy*[2] în acea *social flop*[3]. Englezii au nişte expresii excelente pentru tâmpeniile astea.

Balul vienez însă te lăsa ţuţ de la prima aruncătură de ochi. Faţada castelului era luminată cu lumânări, iar parcul sclipea de miile de licăriri minuscule. Când intrai, un cvartet de coarde îţi ritma paşii cu un încântător allegro mozartian. Toţi invitaţii erau costumaţi somptuos. Erau aici Ludovic al XVI-lea, precum şi Marie-Antoinette, care - la fel ca pe vremea lor - nu stăteau împreună. Cu excepţia câtorva anacronisme demne de plâns (Richelieu, care se îndopa cu fursecuri într-un colţ, Napoleon, care nici măcar nu mai îndrăznea să se arate), te-ai fi crezut chiar cu două secole în urmă. Dat fiind că, din păcate, nu cunoscusem

1. *Private jokes* (engl.) - glume deocheate (*n. tr.*).
2. *Name dropping pushy* (engl.) - individ pisălog care se laudă cu prietenia personalităţilor (*n. tr.*).
3. *Social flop* (engl.) - sindrofie plicticoasă, total eşuată (*n. tr.*).

această epocă, balul îmi evoca mai degrabă filmele lui Milos Forman.

Invitații se prinseseră în joc și chiar începuseră să vorbească într-o franțuzească arhaică, folosind expresii ca „Mărite domn, ăst zaiafet îi este foarte pe plac inimii mele" sau „Domnița mea, îmi ațâțați pohtele, drept care voi purcede a vă fute iară", ceea ce îi dădea acestui tablou un adevăr urlător, dacă pot spune așa. Peste tot, nu vedeai decât libațiuni, destrăbălări, concursuri de băut pe sub butoaiele de vin roșu, bătăi cu mâncărurile (prepelițele cu tarhon, deși fripte, continuau să zboare) și alergături după marchize, în jurul meselor și prin tufișuri.

În castel, balul năpădise tot parterul. Un istoric chițibușar s-ar fi șifonat, fără îndoială: se dansa mai puțin menuet decât acid-house. Acestea fiind zise, dacă s-ar fi întors Valmont (dar oare ne-o fi părăsit cu adevărat?), nu i-ar fi fost chiar atât de greu să se adapteze la dansurile moderne, care nu sunt, grosso modo, decât variantele unei bourée[1] medievale.

Unele perechi se aventurau să viziteze etajele, mânate de curiozitatea arhitecturală sau împinse de nevoi urgente.

Unii oameni dormeau, alții plecau, se sinucideau ori începeau să converseze. Am

1. *Bourée* (fr.) – dans și arie de dans (*n. tr.*).

avut mare bătaie de cap să mă descotorosesc de o marchiză de Merteuil[1] încă şi mai aţâţată decât cea originală. Mă întreba întruna dacă nu vreau să văd câte jupoane are. M-am prefăcut că nu ştiu englezeşte şi am întins-o chiar când se angaja într-un complex proces de despuiere. În grădină, bătălia ajunsese la deserturi. Am evitat la ţanc o bezea cu glazură şi am scăpat cu câteva pete de zeamă de căpşune pe costumul meu auriu. Trebuie să trăieşti primejdios.

Huliganii crăvăţuiţi se dispersaseră. Unul ciordise nişte sticle de şampanie de sub bufet şi le stropea pe două doamne de Tourvel[2] ce se întrebau care dintre ele o copiase pe cealaltă. Pe un altul l-am găsit alături de vitorul rege al Belgiei, cufundaţi într-o profundă discuţie cu privire la autenticitatea unui sutien găsit pe pista de dans. Apoi, am dat peste Anne-Marie, o tânără nemţoaică, verişoară de-a Habsburgilor, lângă care luasem cina anul trecut, la Bains. M-a întrebat dacă am prafuri. Nu trebuie să fi avut mai mult de şaptesprezece ani, dar în ţările alea, este o vârstă relativ experimentată. N-aveam prafuri; totuşi a binevoit să accepte o cupă de şampanie,

1. Marchiza de Merteuil - eroină a romanului *Legături primejdioase* (*n. tr.*).
2. Idem. (*n. tr.*)

în timp ce eu dădeam peste cap o stacană plină de votcă. Reputația mea era salvată.

Am urmat-o în grădinile „à la française" și, când ne-am întors, patria mea fusese răzbunată. Între timp, plecase aproape toată lumea. „Austriecii se culcă o dată cu găinile", mi-a spus Jean-Georges, care își distrusese ceasul.

Din fericire, Anne-Marie locuia într-un apartament din palatul Schwartzenberg. I-am acceptat invitația fără să mă las rugat. Ca toți copiii răzgâiați, mă fac că tratez toată treaba cu sictir, dar am obiceiuri de nou-îmbogățit. Trebuia doar să mergem în vârful picioarelor, ca să nu-i trezim pe părinții ei.

Întoarcerea la paraditul cămin s-a petrecut fără nici un chin. Traversam noaptea, ca niște umbre în penumbră. În ciuda aparențelor, această escapadă n-avea nici cap nici coadă.

Totul a mers ca pe roate și, când a fost adus micul dejun (tot pe roate), Anne-Marie avea un nou room-mate[1]. Am fost șocat când am constatat că bucuria părinților ei era așa de mare, de parcă i-aș fi făcut bucuria unei pocitanii încuiate. Nu era cazul: fără să fie fățoasă, Anne-Marie dispunea de o pereche de pectorali de 92 de centimetri, cupa C; era o *femeie cu calități*.

1. *Room-mate* (engl.) - coleg de cameră (*n. tr.*).

Anne-Marie a luat de două ori din ouăle jumări cu trufe, pentru că îi lăsasem partea mea. Ca şi ouăle, eram bun de adunat cu linguriţa. M-am mulţumit cu un pahar de apă, în care am privit cum se dizolvau încet două pastile de Guronsan (Guronsanul este cocaina celor aflaţi la înghesuială). Anne-Marie ciripea în timp ce dădea drumul la televizor şi mi-a fost necaz pe mine că eram aşa de blegos. Fără îndoială că o să-i spună întregii familii ce constituţie prăpădită şi ce rezistenţă redusă are naţiunea franceză. La masă, taică-su va zâmbi şi va începe să-i dea cu reunificarea Germaniei. Doar ce mă gândeam la asta şi mă şi apucau arsurile la stomac. Noroc că nu purtam pijama, altfel m-aş fi confundat cu Charlotte Rampling în *Portarul de noapte*. Era clar că Austria îmi stârnea un sentiment al persecuţiei. Am început să înţeleg exilul voluntar al lui Thomas Bernhard[1].

1. Bernhard, Thomas (1931 - 1989) - scriitor austriac, romancier al autodistrugerii: *Vechii stăpâni* (1985), *Piaţa eroilor* (1988) etc. (*n. tr.*).

Pe la patru după-amiază, m-am dus la hotelul huliganilor. Când i-am văzut pe toți patru într-un pat dublu, mi-a venit să le plâng de milă. Pe zidurile camerei se prelingea o spumă albă: se jucaseră cu extinctoarele de incendiu.

Am deschis larg fereastra, ca să dispară mirosul de anhidridă carbonică, de şampanie zvântată, de câine cald şi de scrum rece. Lumina a intrat cu putere în încăpere. Au început mormăielile.

– Scularea! Scularea! am strigat ca majurul escadronului meu din regimentul 120 transporturi de la Fontainebleau.

Ne-am plimbat prin Viena, dar fără tragere de inimă. Ziua care urmează unei petreceri nu este roză. Toate cafenelele erau închise. Ce boală au şi popoarele astea să nu lucreze duminica! La Paris, toate magazinele

sunt deschise în ziua Domnului. Viena era un oraş mort. Ori s-o fi decretat vreo restricţie de circulaţie în onoarea noastră? Locuitorii păreau zăvorâţi în dosul obloanelor de culoarea îngheţatei de vanilie cu căpşune. Drumul până la gară a fost trudnic. În comparaţie, retragerea din Rusia trebuia să fi fost o plimbare pentru menţinerea formei.

Jean-Georges se lupta cu referinţele literare. Îi amesteca pe Zweig, Freud, Musil, Hitler şi Schnitzler într-un talmeş-balmeş de pedanterie incultă. Îi neglija pe austriecii mei preferaţi: Hofmannstahl şi Nicki Lauda. Cu toate astea, nu se înşela într-o privinţă: ca şi noi, aceşti mari oameni nu se simţiseră în largul lor aici. Unul dintre noi s-a aventurat într-un joc de cuvinte cu aluzie la „Podul Mirabeau" de Apollinaire („VIENNE la nuit, sonne l'heure, etc.")[1] şi m-a apucat brusc o greaţă peste putinţă de controlat. Era chiar mai rău decât campania din Rusia. Cel puţin, acolo garda murea, dar nu se preda...

Seara, am luat trenul de înapoiere.

1. „*Vienne la nuit, sonne l'heure*" – Să vină noaptea, să bată ceasul"; Vienne (fr.) – Viena (*n. tr.*).

Partea a treia

Paradisuri superficiale[1]

„Numai Dumnezeu este peste tot. Şi chiar deasupra, e James Brown."

James Brown

1. Aluzie la *Paradisuri artificiale*, de Charles Baudelaire (*n. tr.*).

Odinioară, asta se numea „a face o fixație" În ceea ce mă privește, aș zice mai degrabă că mi se „pusese pata" pe Anne, căci trebuie să mergi în pas cu vremea. Ea era ideea mea fixă. Incapabil să-mi ascund sentimentele, i le împărtășisem lui Jean-Georges, care m-a ascultat politicos. Chiar mi-a și dat câteva sfaturi: să nu-i spun niciodată „te iubesc", să nu-i trimit niciodată scrisori de dragoste pe care aș sta să le scriu zi și noapte, să mă rad cu perdaf, să mă las de băutură, să am părul curat, să nu-i telefonez niciodată, ci să fiu prezent, ca din întâmplare, peste tot pe unde se duce ea, mereu amabil, nostim, galant și bine îmbrăcat... să aștept, să aștept și iar să aștept această așteptare. Anne ar fi cea care ar decide. Poate că era pur și simplu o pierdere de timp, dar nu exista altă soluție.

Îmi începeam zilele în mod pozitiv. Mă sculam, mă spălam pe dinți, beam o ceaşcă de cafea, omoram pe cineva. Era de-ajuns să mă uit pe fereastră: strada era plină de suferinzi inutili, care aşteptau lovitura mea de grație. Cu ambele mâini, închipuiam o puşcă; îi ținteam cu calm. Degetul nu-mi tremura când apăsam pe trăgaci.

Marc Marronnier, oribilul *serial-killer*, îngrozitorul *mass-murderer*, traumatizantul *sexual-maniac*, faimosul *night-clubber* mai lovise o dată. Avea toată poliția pe urme. Laboratoarele îi analizau ştiințific părul. El izbucnea într-un râs sardonic. În paharul său de cidru înfundat pluteau confeti. Pe cutia lui de detergent, citeai „Geniu fără clocot"[1]. Doar un detergent[2] putea reuşi aşa ceva.

1. *Génie* – marcă de detergent; *bouillir* – a clocoti; (arg.) a se lăsa cu cafteală (*n. tr.*).

2. Joc de cuvinte. *Lessive* – detergent; spălare; (arg.) învățătură de minte, corecție/chelfăneală (*n. tr.*).

Dintr-o dată, mi-a devenit indiferent dacă mă masturbez sau nu.

Dintr-o dată, mi-a devenit indiferent dacă mă burduşesc cu prafuri sau nu.

Dintr-o dată, mi-a devenit indiferent dacă sunt Mick Jagger sau nu.

Dintr-o dată, mi-a devenit indiferent dacă ştiu pe de rost vorbele de la „*La Bohème*" sau nu.

Dintr-o dată, mi-a devenit indiferent dacă-mi rod unghiile sau nu.

Dintr-o dată, mi-a devenit indiferent dacă m-am culcat[1] cu Roland Barthes sau nu.

Dintr-o dată, mi-a devenit indiferent dacă fac agaţamente sau nu.

Dintr-o dată, mi-a devenit indiferent dacă am poza în jurnale sau nu.

1. Joc de cuvinte: (*ne pas*) *coucher avec quelqu'un* (arg.) – a (nu) se culca cu cineva – are sensul de: a (nu) cunoaşte pe cineva (*n. tr.*).

Dintr-o dată, mi-a devenit indiferent dacă merg la frizer sau nu.

Dintr-o dată, mi-a devenit indiferent dacă mănânc sau nu.

Dintr-o dată, mi-a devenit indiferent dacă beau sau nu.

Dintr-o dată, mi-a devenit indiferent dacă ies în lume sau nu.

Dintr-o dată, mi-a devenit indiferent dacă scriu sau nu.

Dintr-o dată, mi-a devenit indiferent dacă mor sau nu.

Dintr-o dată, Anne.

Exaltarea mea îmi stârnea râsul. În sfârşit, aveam impresia că sunt în concordanţă cu vremurile în care trăiam. Peste tot erau revoluţii, de ce n-ar fi fost şi în mine? Ni se vorbea despre Sfârşitul Istoriei. Or, a mea reîncepea. Sfârşitul Ideologiilor generase o ideologie a Sfârşitului. Ăsta era cultul căderii. Totul era bine când se sfârşea rău. Baliverne!

Feriţi-vă de idealurile voastre soft, fiindcă mi-au deşteptat nişte pofte hard. Îmi sună deşteptătorul. Păzea, că vin! Au vrut să facă din noi nişte bulangii osteniţi şi iacătă o generaţie care dă buzna, violentă, sexuală, revoluţionară şi îndrăgostită. Cine a zis că istoria nu măsluieşte niciodată zarurile?

Până atunci, ocupam cu grijă terenul: Anne nu putea să-şi ţească nasul afară din casă fără să dea de nasurile mele, proţăpite în

fața ei. Vizita o expoziție? Tocmai mă țineam de glume cu pictorul. Lua loc cu gândul să urmărească o paradă a modei? O invitam să bea o cupă de şampanie în cabine. Se ducea la Festivalul de la Cannes? Eram în acelaşi avion. Încercam să fiu cât mai puțin pisălog, dar se încurca mereu de mine. Asta mi-e viața: un şir de ejaculări precoce; nu m-am putut abține niciodată să trăiesc.

Zău dacă mai înțeleg ceva. Am întâlnit-o pe Anne, întâmplător, la inaugurarea casei unor amici. Se făcuse foarte târziu, iar aerul era încărcat de electricitate. Am recunoscut-o imediat şi am început să tremur din toate mădularele (inclusiv cel din mijloc). N-aveți decât să nu mă credeți, dar, cum m-a văzut, s-a oprit din dans, s-a apropiat încet, m-a luat de mână şi m-a dus într-o cameră. Acolo, m-a strâns puțin mai tare de mână şi m-a sărutat pe gură, uşor, ca la cinema. De trei ori. Şi a plecat. Mi-am amintit pe Jean-Pierre Léaud, care întreba dacă femeile sunt făpturi miraculoase.

În loc să stau pe gânduri, mai bine m-aş fi dus după Anne, dar cine putea? Oricum, degeaba am întors tot apartamentul pe dos, dispăruse de-a binelea. Nu eram în stare să spun dacă visasem sau nu. „O, dă Doamne să

nu fie vis!" E ceva de speriat cât de credincios devii în asemenea momente.

Şi au venit zorii.

Nu visasem. Anne m-a sunat a doua zi. Noaptea este un sfetnic bun. Aşadar, nu fusese un gest gratuit, făcut în focul acţiunii, ci unul calculat. Mi-a certificat că nu era beată. Care va să zică, la Paris există fete în deplinătatea facultăţilor lor, care sărută băieţii pe nepusă-masă. În orice caz, exista măcar una. Mi-era de-ajuns. N-am fost niciodată din cale afară de bulimic în domeniul ăsta. Să zicem că am transformat nevoia în virtute, ceea ce nu mă împiedică să fiu de un romantism foarte inflamabil.

Din momentul acestui telefon, care a dres lucrurile, am putut verifica validitatea curbei trasate în figura 3, pagina 46. Cât despre celelalte curbe, m-am dedicat inventarierii lor. Pasiunea noastră a fost, cu adevărat, dragivantă, foconiană şi iubinonă (Cuvintele sunt atât de incapabile să descrie ceea ce am trăit noi, încât mi-am permis să inventez unele inedite).

La Anne, îmi plăceau:

- gambele (menţionat deja);

- complimentele (dar mă făceau să roşesc);
- felul în care îşi trecea mâna prin păr (cu degetele răşchirate);
- preparatele culinare (congelate);
- fustele (scurte);
- şira spinării (mai ales când se apleca);
- râsul (la glumele mele);
- solnițele (sau claviculele);
- PIELEA;
- dorința pe care mi-o stârnea, de a face acest gen de liste.

Mi-am cumpărat o armă cu țeava retezată. Nu știu ce m-o fi apucat. Nu sunt în stare să mă folosesc de bazaconia asta și nu văd de ce aș avea nevoie de ea: sunt o fire mai degrabă potolită, iar dușmanii mi-i număr pe degetele unei mâini. Pe deasupra, scula asta m-a costat o avere. Dar, când mă uit la ea, este frumoasă.

Descăpățânează omul de la cincizeci de metri.

Stăteam în pat, hrănindu-ne exclusiv cu ficat de gâscă și cu Coca-Cola (anorexia este un hedonism), uitându-ne la videoclipurile de la televizor până se terminau emisiunile. Câteodată mai mâncam și fistic, dar îmi făcea afte. Ce mai făceam? Învățam pe dinafară dialogurile lui Michel Audiard, furam pahare de

pe la sindrofii, conduceam maşina cu viteză, ascultând Cat Stevens, *Piele de Măgar* de Michel Legrand, Sarah Vaughan, ne gândeam că nimic nu se putea opri, că puteam fi fericiţi fără să fim pedepsiţi. Încă nu-l citisem pe E.M. Cioran: eram adorabili.

Ne trezea pisica, să-i dăm de mâncare. Îmi plăcea limpezimea relaţiilor noastre: dragoste în schimbul potolului. Raporturile ne erau stabilite pe baze categoric mai sănătoase decât la majoritatea făpturilor umane. Cum îi întindeai farfuria, cum se declanşa torsul: îmi dai, îţi dau.

Eram bine dispus şi aveam oroare de chestia asta. Orice nimic mă făcea să zâmbesc şi îmi umpleam întruna plămânii cu aer proaspăt. Ba chiar mi-au dat şi lacrimile privind la un serial siropos. Bucuria de a trăi nu-mi fusese niciodată mai deplină. Reiser zicea că oamenii fericiţi îl fac să borască. Îi împărtăşesc opinia; mai mare păcatul că a murit din pricina ei.

Anne îmi aducea cornuri şi, chiar dacă nu torceam, nu înseamnă că nu-mi venea s-o fac. După aia, veneau sărutările pe ochi, în fiecare încăpere a apartamentului, şi declaraţiile

de dragoste, mai ales în dormitor. Din moment ce Anne era, CU ADEVĂRAT, cea mai frumoasă fată din lume, de ce să i-o ascund?

Eram aşa de drăguţi. Beam Williamine.

Sau chiar frapam şampania în portul Socoa[1]: Moët şi pescăruşi[2].

Eram băftos, Anne îmi tolera trăsnăile.

Aşa a trecut multă vreme şi eu ieşeam în lume din ce în ce mai puţin.

Când iubeşti, nu stai să socoteşti. Ba da: socoteşti zilele şi orele, uneori minutele. Anne nu mi-a dat nici un semn de viaţă două zile şi am îmbătrânit cu zece ani. Am urmărit telefonul, am demontat telefonul, am montat la loc telefonul. Aş fi putut să-mi iau brevetul de telefonist. Până la urmă, Anne a venit. Tatăl ei fusese internat în spital.

Nici măcar n-am putut s-o iau la rost!

1. Socoa – staţiune balneară în Pirineii Atlantici (*n. tr.*).

2. Joc de cuvinte. În original: *du Moët et des mouettes* – şampanie Moët şi pescăruşi (*n. tr.*).

Dacă aş fi ştiut că o scenă din acest roman se va petrece la Veneţia, poate că n-aş fi intrat în literatură atât de prompt. Veneţia e un oraş pentru comitetele de întreprindere, amatoarele de gondolieri şi studenţii la litere, care poartă haină de catifea reiată. Pe de altă parte, este singurul loc în care e mai şic să mori decât să te duci la bal. Dar Anne ţinea să mergem, iar taică-su voia ca ea să-l reprezinte la vechiul său prieten, prinţul de G. Prin urmare, am luat *Orient Expressul.* N-am prea dormit; ceilalţi pasageri din vagon s-au plâns de tămbălăul nostru nocturn. Îndată după sosirea la Excelsior, m-am cufundat într-un somn adânc.

Când m-am trezit, era întuneric. Anne dispăruse, dar altceva era mai rău: îmi uitasem butonii de manşete la Paris. Coborând în

hol, mi-am scuturat discret firişoarele de mătreaţă care îmi căzuseră pe umerii smochingului. Puţină demnitate, ce naiba? Tadzio o fi avut mătreaţă?

Anne mă aştepta la barul Gritti. Cel puţin aşa afirma în bileţelul lăsat la recepţie. După spusele portarului, să tot fi fost vreo două ore de când ieşise. I-am strecurat o bancnotă de zece mii de lire. Trebuie să-i ajuţi pe door-men[1]: această profesie ameninţată de dispariţie a ştiut să păstreze o tradiţie ancestrală de spionaj şi delaţiune. Pe deasupra, este şi o meserie care deschide uşi.

Străzile înguste mişunau de poeţi în devenire şi de turişti în şort. Asta e ca şi cum ai spune că în Piazza San-Marco sunt mulţi porumbei.

Bineînţeles că Anne nu era la locul de întâlnire. Ăsta nu era un motiv ca să mă lipsesc de un mic Bellini. Nici de al doilea, nici de al treilea, şi nici chiar de al patrulea, ei, Anne, ai apărut, pe unde ai fost? Era îmbrăcată cu o rochie atât de superbă, că mi-am răsturnat paharul.

Am ajuns cu întârziere la bal, adică am fost punctuali. Palazzo Pisani Moretta scânteia în noaptea îngheţată. Mii de stele se

1. *Door-man* (engl.) – uşier, portar (*n. tr.*).

înecau în Canale Grande. Am notat o frază pe cutia de chibrituri: „Anne era vaporoasă pe *vaporetto*" Acestea fiind zise, tot nu mă simțeam în largul meu.

Zărind bufetul, mi-am dat seama că nu mâncasem nimic de douăzeci şi patru de ore. În timp ce dădeam gata douăsprezece duzini de tartine cu icre de somon, Anne valsa cu un actor celebru. Chestia asta mi-a făcut sete. M-am preumblat pe la celelalte etaje, cu şampania în mână, contemplând lustrele, frescele, decolteurile şi şampania, care îmi picura de pe mână în mânecă.

În cele din urmă, am văzut că îi cunoşteam pe toți. Printre alții, pe Jean-Georges. Dansa o farandolă cu nişte Arlechini, aruncând cu confeti în invitați. Baroneasa de R. stătea pe umerii lui Charles-Louis d'A. Mai era acolo şi croitorul Enrico C., care dansa sirtaki pe o masă, în timp ce A. S. R. prințul de G. urina în spatele draperiilor. Françoise S. vomita peste fereastră. Guillaume R. şi Matthieu C. dormeau pe jos şi, după ce am păşit peste trupurile lor inerte, am văzut-o.

Avea pe cap o eşarfă. Discuta cu un maître d'hôtel, bând din pahar cu înghițituri mici. Era luminată, dintr-o parte, de un proiector roz care o făcea să clipească des. Zâmbea

fără vreun motiv aparent. S-o privesc pe Anne trăind devenise distracția mea favorită. M-a cuprins un val de tandrețe. Care a dispărut la fel de iute, când am văzut că celebrul actor o ia de talie şi o duce într-un salonaş.

M-am grăbit să-i urmez. Efectul alcoolului îmi amplifica gelozia. Anne râdea, iar mâna actorului urca şi cobora, fără vreun protest din partea ei. S-au instalat pe un divan prea moale pentru a fi cinstit. Ce să fac? Să intervin? Orgoliul îmi interzicea. Am optat pentru tactica cea mai parşivă şi m-am aşezat la masa din față, unde Estelle, bună prietenă cu Anne, îşi trăgea sufletul după o jumătate de duzină de rockuri acrobatice şi aproape tot atâtea căzături spectaculare în noadă.

– Merge? am întrebat-o, apropiindu-mi genunchiul de al ei.

– Mde, cred că am cam băut...

Nu speram chiar atât de mult. I-am susurat în ureche un banc răsuflat. Ea a izbucnit în râs. În mod normal, Anne ar fi trebuit să clocotească, dar ea rămânea absolut impasibilă, iar actorul micşora distanța de pe păcătoasa aia de sofa. Învins, rănit, am făcut pe indiferentul şi chiar le-am adresat, cu capul, un semn de simpatie. Stilul încornorat îngăduitor. Treaba devenea nesănătoasă: am dat bir cu fugiții.

Petrecerea era în toi. Disc-jockey-ul roman punea întruna succese discografice. Lordul P. şi mai mulți membri din cercul său se băteau cu felii de tort, pe care le aruncau prin toată încăperea. Ridicaseră nişte baricade din mese răsturnate şi scaune puse unele peste altele. Toată lumea era plină de frişcă. Janice D. a alunecat chiar vreo câțiva metri, oprindu-se într-un buchet de flori. Ce-i drept, pista de dans aducea mai mult a patinoar decât a marchetărie venețiană. Paolo di M. a profitat de chestia asta, ca să-şi stingă țigara pe un covor persan. Charles de C. râdea în asemenea hal, încât a trebuit să-l cărăm pe terasă, fiindcă îl apucase o criză de astm.

I-am regăsit pe Anne şi pe actorul ei galant stând veseli la taclale, cu coatele pe marginea balconului. Imbecilul îi juca o scenă dintr-un film şi culmea e că ea marşa! Am văzut roşu în fața ochilor. M-am urcat, în picioare, pe balustradă. Anne a scos un țipăt, dar era prea târziu, fiindcă sărisem de-acum în apa neagră a Canalului Grande.

Când am revenit la suprafață, vreo treizeci de persoane erau aplecate asupra mea. Crăpam de frig, însă chestia asta îmi încălzise sufletul. Când faci un gest byronian de genul ăsta, nici nu bănuieşti cât de repede te înhață,

după aceea, realitatea: ud până în măduva oaselor, puțind a mâl și a păcură, cu smochingul șiroind de apă, cu părul lipit de țeastă, clănțănind din dinți și stând înfășurat într-o cuvertură caraghioasă, din lână cu motive ecosez, am avut tot timpul să-mi înghit dandysmul. Dar obiectivul fusese atins: Anne îmi acoperea fruntea cu ruj și îmi spunea că-s nebun. Actorul celebru putea să-și continue scena din film în altă parte. Eu nu (mă) jucam, acționam!

Și zorii au venit, așa cum se întâmplă deseori!

Aşezaţi deasupra nivelului apei, întorşi, în mod deliberat, cu spatele spre soarele ce se înălţa peste Lido şi, în general, spre toate formele de imagistică socială alienantă, ne înghe-ţase fundul. Anne mă ţinea de mână; nu poţi să scapi chiar de toate clişeele.

Disc-jockey-ul ne dăduse nişte ecstasy. „Try it, try it, a mucha fun, a mucha crazy"[1]. Avea glasul lui Chico Marx.

Mi-era somn; prin ceaţă, se auzea cineva cântând la pian; pilulele astea nu-mi spuneau mare lucru. Jean-Georges încerca să-i sărute gâtul Estellei. Anne râdea de costumul prince-de-galles pe care mi-l împrumutase gazda, până mi se uscau lucrurile. Era de zece

1. *Try it, try it, a mucha fun, a mucha crazy* (engl./sp.) – Încercaţi-l, încercaţi-l, este mult veselie, este mult nebunie (*n. tr.*).

ori mai mare decât mine. Ce naiba avea? Voia să mă pricopsesc cu un tignafes? Las' că îi pregătesc eu o frumusețe de scenă de gelozie pentru mai târziu. Detest să-mi spăl rufele murdare în public. Mai ales când nu sunt îmbrăcat cu ale mele.

Deodată, mi s-a făcut cald. Era caraghios să mă enervez în halul ăsta. Jean-Georges îmi era cel mai bun prieten şi Anne era femeia vieții mele. Aveam mare poftă să le-o spun. Era esențial să spui lucrurile astea. Oamenii nu-şi vorbeau niciodată. Şi noi, care aveam norocul să ne simțim atât de bine împreună, să ascundem chestia asta? Anne mă strângea de mână tot mai tare. Sunetele pianului se roteau prin aer ore în şir. Estelle l-a sărutat pe Jean-Georges. I-am iertat lui Anne totul, iar ea s-a lipit de mine. Asta era dragostea, fericirea, adevărul.

Ecstasy este o otravă dată-n mă-sa.

Veneția este lipsită de copaci. Oare ce îmi trebuia în viață? Copacii foşnind în bătaia vântului sau şiroind sub ploaie îmi erau de-ajuns. Copacii şi gropița unui umăr.

Se crapă de ziuă, trebuie să încerc să adorm. Toate plimbările au un sfârşit. Mi-am văzut dragostea înecându-se în părul lui Anne.

Veneţienii numesc asta „mahmureala de după petrecere“ Eu cred că e mai degrabă depresia de după drog.

Mă trezeşte o durere vie, de torace. Sunt legat de căpătâiul patului, iar Anne mă croieşte cu o curea. Dă mereu în acelaşi loc. Burta îmi arde ca focul. Abia când se hotărăşte să lovească mai jos, încep să mă zbat. Atunci, mă dezmiardă îndelung, ceea ce îmi dă răgazul să mă dezleg (s-au dus în mă-sa două cravate superbe). Apoi, se urcă deasupra mea şi juisăm în mare grabă, fiindcă trebuia să eliberăm camera înainte de prânz.

Veneţienii numesc asta „datorie conjugală“ Eu cred că e mai degrabă o deşteptare dificilă.

Am amânat scena de gelozie. La urma urmei, n-ar fi trebuit să-l las pe actorul ăla să se dea la Anne. Te pomeneşti că m-o fi luat drept amator de sex în grup! Era greşeala mea. Mi-am păstrat totuşi ranchiuna la purtător, pe post de muniţie, întocmai ca pe o sabie a lui Damocles, ca pe o stâncă a lui Sisif, ca pe un chin al lui Tantal, pentru o eventuală reglare de conturi ulterioară, amânată la calendele greceşti.

La Paris, am regăsit un apartament golit de cea mai mare parte din mobilă. Victoire făcuse curat. Nu mai exista nici un pat, nici o cratiță, nici un șampon, nici un după aceea[1]. Nu mai rămăsese decât mâța lihnită de foame. Miorlăielile ei umpleau cu greu tot acest spațiu. Am luat-o în brațe și m-a zgâriat pe obraz. Mai sunt și zile de-astea.

Dar esențialul nu fusese pierdut: am găsit un pahar, cuburi de gheață în frigider și niște bourbon pe un fund de sticlă, după marea tradiție a literaturii nord-americane. M-am așezat pe jos și am recapitulat. Ce e bine la rupturile astea e latura lor tabula rasa. Poți să vezi cum stai cu tine însuți. Prin urmare, am

1. În original: *Il n'y avait* [...] *plus d'après* (fr.) – Aluzie la versurile unei șansonete cântate de Juliette Gréco: *Il n'y a plus d'après / A Saint-Germain-des-Près (n. tr.).*

văzut – pe îndelete – cum stau cu mine însumi şi, pe la mijloc, m-a luat somnul. M-a trezit telefonul, după marea tradiţie a intrigii simenoniene. Era Anne: făgăduieli eterne, jurăminte definitive. Eu am fost receptiv, iar ea a pus jos receptorul. Dar esenţialul nu fusese pierdut: am găsit un pahar (acelaşi), cuburi de gheaţă... De reluat, vai, de la începutul paragrafului...

Urăsc tipii invulnerabili. Nu am respect decât pentru ăia ridicoli, care au prohabul desfăcut la dineurile snoabe, care se trezesc cu găinaţ de porumbel în cap exact când vor să-şi sărute iubita, care alunecă în fiecare dimineaţă pe o coajă de banană. Ridicolul îi este propriu omului. Cine n-are parte să ajungă de râsul mulţimilor nu merită să fie considerat fiinţă umană. Aş spune chiar mai mult: singurul mijloc de a şti că exişti este să fii grotesc. Acesta este cogito-ul omului modern. Ridiculo ergo sum.

Asta vă poate spune cât de des am conştiinţa propriei mele existenţe.

Anne şi cu mine ieşeam întruna, nu ne mai opream. În fiecare seară, băteam restaurantele la modă, localurile de noapte cu temă şi cu anatemă. Contul meu era descoperit în nişte proporţii astronomice. Nici măcar nu se mai putea numi descoperit, ăsta era nudism bancar sadea.

Deseori ne întorceam acasă făcuţi praştie şi adormeam ca nişte bolovani. Nu-mi mai îndeplineam prea des rolul de drăguţ. La început, mă achitam cum se cuvine: din lăbăreală în tăbăceală, erau explorate toate variantele poziţionale sau punitive. Ea era fie satisfăcută, fie nu.

Apoi, am început să traversăm o perioadă de penurie, ca să nu zic de foamete. Oare trebuia să dăm vina pe procentul nostru de alcoolemie mondenă? Nu mai eram chiar aşa

de sigur. Nu mai terminam cu ciorovăielile în public. Dacă, atunci când eram singuri, trăiam în liniște, în schimb, cum era lume în jurul nostru, cum începeam să ne războim. Toate pretextele erau bune: o remarcă neplăcută, un râs exagerat, o privire cu înțeles. Atunci, sportul nostru favorit era să ne facem mutre. Ne găseai în plină formă, când fiecare era în altă parte a locului în care avea loc petrecerea. Apoi, societatea se rarefia şi se întindea vrajba; aşa se alegea praful de noaptea noastră. Greşelile erau împărțite egal, rănile la fel. Nu exista nici învingător, nici învins, în jocul nostru de-a ieşitul în lume: doar o dragoste căzută victimă paradisurilor superficiale. Dragostea şi petrecerea n-au făcut niciodată casă bună. De altfel, este surprinzător faptul că verbul „a ieşi" (*sortir*) desemnează două lucruri: a săruta (a pune o ventuză) şi a te întâlni cu oamenii. Viața este mai puțin conciliantă decât vocabularul. Cred că noi ieşeam prea mult. La sindrofiile din Paris nu mai întâlneai decât loosers[1] sau has-been[2]. Se impunea, de urgență, să încetinim cadența, dacă nu voiam să ne integrăm la iuțeală într-una dintre aceste două

1. *Looser* (engl.) – ratat (*n. tr.*).
2. *Has-been* (engl.) – trecut, apus (*n. tr.*).

comunități sau chiar în a treia, cea mai sordidă: a „foștilor"

Greta Garbo avea dreptate. Ea e cea care a spus: „Infernul sunt ceilalți?"[1]

Am fi putut pleca în week-end la Londra. Aș fi lăsat pisica la mama, ca să nu mi-o ia cei de la S.P.A. Aș fi trecut s-o iau pe Anne de la cursuri, i-aș fi spus că mergem să luăm cina lângă Paris și aș fi dus-o la Roissy, ca în *Histoire d'O*, cu deosebirea că, de atunci, suburbia a ajuns aeroport.

La Londra, mi-aș fi recăpătat speranța. N-am fi vizitat nici un monument, nici un muzeu, nici o galerie, nici un night-club și unica noastră ieșire ar fi fost consacrată cumpărării de programe TV și de țigări pentru Anne. Am fi făcut dragoste în fața lui Channel Four, cu Chanel No. 5, across the Channel[2].

Duminică dimineața am fi mers la Speaker's Corner, în Hyde Park. M-aș fi urcat pe o ladă de lemn rătăcită pe acolo și aș fi improvizat. „Ladies and Gentlemen, Do you see the

1. În original: *L'enfer, c'est les autres*. Replică din drama „Huis clos" (*Uși închise*), de filosoful și scriitorul francez Jean-Paul Sartre (*n. tr.*).

2. În original: *devant Channel Four, en Chanel No. 5, across the Channel* (fr./engl.) – în fața canalului de televiziune 4, (parfumați) cu Chanel No. 5, peste Canalul Mânecii (*n. tr.*).

girl? I'm in love with her!..." Anne n-ar mai fi ştiut unde să se pitească. Nişte domni distinşi ar fi întrebat dacă e de vânzare. Eu aş fi supralicitat. Ei ar fi renunțat. Englezii nu prea mai au mijloace: e criză economică.

Partea a patra

Zile tihnite la Neuilly

„Unul care ține valorează mai mult decât doi care îl țin."

Édouard Baer

Sunt unii care au beţia tristă, alţii care o au agresivă. Eu o am drăgălaşă. Cum am băut un păhărel mai mult, cum devin bun şi tandru cu toţi cei din preajmă, îi iubesc cu o dragoste adevărată şi pură, aşa cum iubesc toate celelalte lucruri care mă înconjoară: sticla, desigur, dar şi lumina, şi muzica, şi fumul care îmi înţeapă ochii. În general, mă aşez pe undeva şi mă cufund într-o muţenie totală; doar zâmbetul fericit îmi trădează dulceaţa sentimentelor.

În acele momente, îmi spun că mi s-ar putea întâmpla orice, o catastrofă chiar, fără ca încântarea să-mi dispară. Pot sta aşa, cu capul în mâini, ore în şir, ca un câine bătrân şi paşnic (un câine care ar avea mâini).

Am făcut toată introducerea asta pentru ca să spun că – fără îndoială – n-ar fi trebuit să insist s-o conduc pe Anne. Am luat-o de două

ori pe sens interzis, cu zâmbetul pe buze, dar ne-au prins gaborii şi ăştia nu zâmbeau. Alcooltestul era elocvent. Anne s-a întors cu taxiul, iar eu am dormit la poliție; a fost o noapte extraordinară, în cursul căreia am întâlnit nişte oameni formidabili, cu vieți nu întotdeauna clare, dar care dădeau din coate să iasă la liman, aşa, ca în cărțile lui Philippe Djian.

Pe când le împărtăşeam vecinilor de celulă reflecțiile mele cu privire la cuplu, o damă bătrână, din cale afară de boită, a intrat în vorbă:

– Problema ta e că ți-e frică de tăcere!

– Cum?

– Păi mda, ştiu io cum e cu chestia asta, îți scoți drăguța în fiecare seară, pen' că ți-e teamă să nu te ia cu ictis-plictis. În viața în doi, vine-ntotdeauna o clipă când termini cu vorbăraia. Nu că n-ați mai avea nimic dă zis, da' crezi că s-a spus totu'. Şi-atuncea, ieşiți în lume. Da' dacă ți-ai iubi pă bune gagica, ai avea-ndrăzneala să înfrunți tăcerea. Făr' să dai drumu' la radio sau la televizor. Şi făr' să te pui pă ea cu bătuta!

– Oh, nu e genul meu...

– Mda, te văz io după statură! Da io, cu gagiu' meu, n-am nevoie să-l duc la Moşi, pen' ca să ne iubim!

– Mie-mi zici dă peştele tău; ăla pică lat dă cât molan toarnă în el, atâta tot! (intervenția unui vagabond dintre cei aflați de față).

– Nu-i asculta pă ăştia, mânca-l-ar mama dă băiat, mi-a şoptit dama, bagă la cap ce-ți spui io: dacă poți să rabzi zece minute în liniște, făr' să ți să facă lehamite, înseamnă că ai cârlig la ea; dacă rabzi o oră, înseamnă că eşti înamorat; iar dacă rabzi zece ani, înseamnă că eşti însurat!

În ciuda limbajului său frust, matroana cu rimelul întins pe față dădea dovadă de un adevărat bun-simț țărănesc, care mi-a mers drept la inimă.

Şi au venit zorile, aşa cum vin uneori.

Nimeni nu este de neînlocuit: am aflat de la unul dintre mistocarii tari în brăcinari că Jean-Georges ieşea cu Victoire.

În aceeaşi seară - se întâmplă de multe ori aşa - i-am întâlnit la ministrul de stat B. Jean-Georges se făcea că plouă. Victoire era nespus de fericită că poate să-mi râdă în nas. Ar fi trebuit să-mi vină dracii, dar eram prea laş ori prea megaloman.

Aşa că m-am răzbunat pe Anne şi i-am tras o bătaie la cur soră cu moartea. Deşi genul ăsta de încălzire nu i-a displăcut câtuşi de puţin, a trebuit să protesteze, de formă. Recunosc că dădeam, nu mă-ncurcam, lovind-o peste buci cu Jurnalul lui Stephen Spender (Editura Actes Sud, 518 pagini, 160 de franci).

În această privinţă, mi-ar plăcea să-mi îngădui o mică observaţie comparativă, legată

de contribuția unor diverși autori la genul de activitate sus-menționat. Este clar că „les Grognards"[1] și asociații sunt prea ușori, prea rapizi sau prea supli, cu excepția - poate - a lui Denis Tillinac[2], ideal pentru o sănătoasă corecție pământească, sau a lui Michel Déon[3], pentru nota sa de disciplină irlandeză. De asemenea, vor fi evitate „ceasloavele": Sulitzer sau Françoise Chandernagor ar risca să pricinuiască niște echimoze dizgrațioase. Fără a cădea în extrema cealaltă - a Editurii Minuit, de exemplu, cu cărți prea tăioase ori prea seci - idealul se află la mijloc, între saga cantitativă și tânăra literatură grăbită[4]. De unde, meritul incontestabil al Editurii Actes Sud, care își publică volumele în format îngust, lesne de folosit ca să-i faci cuiva curul tobă (de carte), într-un mod spectaculos, dar fără a fi prea crud. Iată, așadar, confirmarea faptului că volumele avangardiste constituie o excelentă pedeapsă.

---

1. În original: *„les Grognards" - Morocănoșii* (*n. tr.*).

2. Tillinac, Denis (1947) - romancier francez: *Case de familie* (1988), *Măștile efemerului* (1999), *Bulevardul Mareșalilor* (2000) (*n. tr.*).

3. Déon, Michel (1919) - scriitor, membru al Academiei Franceze („*Caii sălbatici*", „*Taxiul mov*"). Autorul face aluzie la faptul că M. Déon trăiește de mai mulți ani în Irlanda (*n. tr.*).

4. În original: *la jeune littérature presée*. Aluzie la Editura „Presses Universitaires" (*n. tr.*).

L-am convins pe Jean-Georges să facă o petrecere acasă de ziua lui. Cum treaba asta îl epuiza, eu am fost cel ce le-a telefonat tuturora, pretinzând că era vorba de o surpriză.

Anne a venit la mine pe la ora prânzului. Sughița, am crezut că e beată. Mi-a căzut în brațe. Îi murise tatăl. A plâns toată după-amiaza. Am silit-o să bea apă şi mi-am ținut mâna pe fruntea care îi ardea. E o chestie tâmpită, dar nimic nu mă face să mă îndrăgostesc mai tare, decât o femeie care plânge. Pot să mă uit cum dispar civilizații, cum ard oraşe sau cum explodează planete, fără să reacționez. Dar arătați-mi o lacrimă pe obrazul unei femei şi puteți să faceți din mine ce vreți. Este latura mea hebefrenică[1]. (N-aveți decât să căutați în dicționar sensul acestui cuvânt).

1. Hebefrenic - Termen derivat de la hebefrenie - formă severă de schizofrenie, care apare mai ales la pubertate (*n. tr.*).

Anne a venit totuşi la Jean-Georges, ca să-şi mai schimbe gândurile. Am fost încântat, deşi mă temeam de întâlnirea ei cu Victoire. Ca de obicei, am găsit o portiţă de scăpare. Este unul dintre multiplele mele talente. Sunt specialist în prafuri: praful de pe tobă, praful în ochi etc.

După ce îi recunoşti pe adevăraţii prieteni? După faptul că îţi spun pe numele de familie. De ziua lui Jean-Georges vor fi toţi acolo. O să plouă cu Marronnier. Îmi place gaşca noastră: ca toate grupurile de amici, nu aveam nici o raţiune pentru a ne întâlni. Doar lipsa de raţiune.

Aniversarea „surpriză" a lui Jean-Georges s-a desfăşurat conform prevederilor: am spart tot ce era în casă. Paharele de cristal, izbite „ruseşte" de pereţi. Parchetul, distrus de tocurile cui. Un fotoliu Louis XV, prăbuşit sub patru posterioare cu mişcări intempestive. Şi clou-ul spectacolului: Victoire, care a intrat cu rabla în curte şi a spart statuia de pe mica fântână din secolul XVIII. Pe cuvânt, a fost o seară frumoasă.

Numai că mi-a scăpat motivul plecării premature a Annei. Că era dezorientată din pricina doliului înţelegeam perfect. Dar de ce naiba nu mi-a spus la revedere? Totuşi începuse totul foarte bine: purta cea mai încântătoare rochie pe care o avea, mulată, cu o deschizătură rotundă în faţă, ca să i se poată admira buricul şi pântecele alb. Semăna cu Nancy

Sinatra de pe vechile discuri ale maică-mii. Ne-am făcut o intrare remarcabilă. Dar am simțit foarte curând că ceva nu mergea. Anne se ferea de mine. Cum mă apropiam de ea, începea să stea de vorbă cu câte un tip. Am început să trag la măsea. Eram vreo cincizeci. Stația cânta *Murmur*, cel mai bun album al lui R.E.M.

Caraliii n-au întârziat să se înființeze: se plânsese toată strada. Dar nu se aşteptau să fie atraşi în vârtejul petrecerii de o haită dezlănțuită, să fie uşurați de chipiuri de către fete şi să se pomenească ținând câte o sticlă de şampanie în fiecare mână. Aşa că n-au protestat prea mult. Jean-Georges scăpase măcar de o contravenție. Dar ce mai poftă de mâncare aveau! Zău dacă nu-ți venea să crezi că poliția franceză este prost hrănită: au dat gata două torturi, iar pe unul l-am văzut că îşi umplea buzunarele cu trabucuri.

Victoire şi Jean-Georges se sărutau mult. Când mă uitam la ei, îmi strângeam paharul niţeluş mai tare şi o căutam pe Anne. Dansa în camera de alături. Mi-a venit o idee: am schimbat discul: am pus *Stand by me*[1]. Poate că avea să înțeleagă aluzia.

1. *Stand by me* (engl.) – Stai lângă mine (*n. tr.*).

Dar Anne nu voia să dansăm. Mi-a spus că văzuse tot manejul meu cu Victoire, că știa tot și că detesta slow-urile. Or, eu îi spusesem lui Victoire doar bună seara, însă ea m-a luat de mână. Ce puteam să fac? Pe cuvânt, atingerea aia de mânuțe n-avea de ce să stârnească o răzmeriță. Atâta pagubă; am dansat slow-ul cu Estelle, „fosta" lui Jean-Georges, pe care o întâlnisem la Veneția. De-abia se ținea pe picioare.

După aia, Anne a dispărut. Ce comedie! A pierdut totul. Jean-Georges a intrat în salon pe un cal alb, deghizat în viking, și a tăiat tortul aniversar cu ferăstrăul. Eu m-am rănit la deget într-un ciob, am scurs o picătură de sânge într-o cupă și i-am adăugat apă gazoasă: toată lumea a sorbit din acest Taittinger roz 1975, producția casei. Directorul unei reviste lunare foarte la modă a cerut în căsătorie două fete care se cunoșteau și a trebuit să plece la iuțeală de la petrecere.

Anne îmi lipsea, dar, vexat, nu am mai revăzut-o timp de mai multe ore.

Cântecele cântate de Rita Mitsuko s-au înșelat: poveștile de dragoste se termină bine. Altfel, nu sunt povești de dragoste, sunt romane (sau cântece cântate de Rita Mitsuko).

Înmormântarea tatălui lui Anne: soare strălucitor, atmosferă veselă, păsări ciripind prin copaci. Nu eram aşteptat. Primire rece, lacrimi călduțe. Lume bună. Multe hohote de râs înăbuşite. Anne a trecut prin fața mea fără să mă salute. Atunci, i-am înfățişat cadoul meu: cadavrul pisicii, pe care o omorâsem chiar în dimineața aia, cu puşca. Scandal în asistență. Prea erau mulți morți pentru o zi atât de splendidă. Anne mi-a refuzat darul, dar ochii ei mi-au mulțumit.

Ceremonia a fost încheiată la iuțeală, poate că preotul o fi trebuit să prindă vreun tren sau să înmormânteze alți oameni, după aceea. Mi-am imaginat şirul lung al celor care îl aşteptau (categoric mai lung decât cozile de la cinema, unde oamenii stau *în picioare*, unii în spatele celorlalți). Am părăsit discret

adunarea, ca să-mi îngrop pisica mai la o parte. Începea să miroasă urât. Am înfăşurat-o în dubla pagină economică din *Le Monde*, înainte de a mă apuca să scurm, cu mâinile, o groapă în pământul lutos.

Mult după aceea, m-am întors acasă cântând *Strawberry Fields Forever*[1] şi am găsit-o pe Anne stând pe preşul de la uşă. Mă aştepta de o oră. După câte ştiam, n-aveam întâlnire. Am întrebat-o ce făcea acolo.

– Pot să intru? m-a chestionat ea.

– Ce să faci înăuntru? i-am răspuns (Trei întrebări una după alta).

– Chiar aşa de tare mă urăşti? (Iacăt-o şi pe a patra).

– Nu poţi să-mi spui aici? (La a zecea întrebare îi ard un pupoi de-ăla stendhalian).

– Marc, de ce eşti aşa de rău? Ce ţi-am făcut? Nu-mi dai nici un semn de viaţă o săptămână şi, după aia, faci pe nebunul: dar ce crezi tu? Eu sufăr, mă gândesc la tine tot timpul, îţi dai seama?

A pus zece întrebări, mi-am ţinut promisiunea şi am sărutat-o lacom. Ea plângea, dar trebuie spus că avusese o zi zdrobitoare. I-am propus să plecăm la Praga cu maşina. Acolo

1. *Strawberry Fields Forever* (engl.) – Câmpiile cu fragi, pentru totdeauna (*n. tr.*).

era revoluție. Ce poate fi mai picant pentru o pereche aflată în concediu decât să-şi ofere o revoluție?

Am dus-o pe Anne într-o Place de la Concorde pustie, ca la sfârşitul lui *Aden Arabie*. Ea a insistat să luăm şi câinele lui taică-su, ceea ce ne-a împiedicat să intrăm la Crillon. După care, am încercat la Automobil Club, dar acolo n-au dreptul să intre femeile... În disperare de cauză, ne-am dus să luăm masa în grădinile de la Élysée, e un spațiu mai deschis. Totuşi, a trebuit să intrăm pe uşa din dos.

François M. ne-a făcut să râdem pe cinste. Anne făcea bot, cu nasul în carpaccio. Jacques A. era mort de oboseală. N-a mâncat nimic. În meniu erau tarte Poilâne şi Europa monetară. Mi-am apropiat genunchiul de al lui Anne, pe sub masă, dar François M. mi-a prins mişcarea. Mai mult ca sigur, a crezut că gestul venea din partea ei, căci, după aia, în timp ce îi umplea paharul cu vin roşu, i-a vorbit despre singurătatea vârfurilor. Jacques A. se descompunea văzând cu ochii. Maître d'hôtel-ul a creat o diversiune, răsturnând sosul de avocado pe încălțările mele Nike.

M-am ridicat de la masă şi m-am dus la toaletă. Aşezându-mă pe vas, mi-am dat seama că posteriorul meu comunica, astfel, cu

dosurile marilor oameni care mă precedaseră în acel loc. Mi i-am imaginat instalați acolo, meditând la viitorul lumii, căutând să vadă dacă mai rămăsese hârtie. Eram mândru. După ce trăisem asta, puteam să mor liniştit.

Mi-am amintit că, sub Vechiul Regim, regele se cufurea în fața Curții. De ce s-o fi pierdut ceremonia asta? Dacă Preşedintele Republicii s-ar căca seară de seară, în direct, la televiziune, n-am nici o îndoială că i s-ar acorda ceva mai mult respect. I-am împărtăşit acest gând lui François M., care s-a înecat de râs. Jacques A. l-a bătut pe spate, iar el şi-a scuipat înapoi gulaşul. Anne s-a mai înveselit puțin: misiunea fusese îndeplinită[1].

1. Fragmentul face aluzie la François Mitterand, fostul preşedinte al Franței (*n. tr.*).

Când am parcat decapotabila în faţa Hotelului Europa, din piaţa Wenceslas, era miezul-nopţii. Cehii se uitau ţintă la maşina noastră. Doar dacă nu cumva se holbau la Anne. (Cehii se holbează)[1]. Am oprit motorul.

Am dat o raită prin crâşme, cu ghidul în mână. Termenul ghid este totuşi excesiv: erau nişte bucăţi de hârtie cu adrese luate de prin jurnale şi de la câţiva amici ziarişti. La Cafeneaua Slavia am dat peste Vaclav Havel, care pufăia nişte iarbă. În fine, uite un şef de stat cu simţ de răspundere.

Discotecile cehe şi slovace sunt sinistre. Parcă ai fi într-o staţiune de sporturi de iarnă, în timpul sezonului mort. Aici însă sticla de votcă te costă treizeci de franci. Nu poţi avea totul. Am băut fiecare câte una.

1. Joc de cuvinte: *Les Tchèques matent*. Aluzie la sonoritatea aproximativ asemănătoare a sintagmei „şah-mat" (*n. tr.*).

Anne se clătina, mergând de-a lungul statuilor de pe podul Carol. Îi cuprindeam capul între mâinile mele înghețate, o sărutam pe vârful nasului şi ne înfioram de fericire. O barcă plutea, în derivă, pe fluviu. Mi-era frig la urechi. Aşezat pe o bordură, urmăream vântul, stelele şi lumina tremurătoare a felinarelor. Anne se lipea strâns de mine şi îmi zâmbea. Nu mai spuneam nimic. Nu-i nevoie să vă fac un desen.

A doua zi, la patru după-amiază, am coborât să fac revoluție. Piața era neagră de lume. Istoria era în mers, eu încercam să fac la fel. Peste tot, cehii aprindeau lumânări, aducând un omagiu victimelor represiunii. Asta îmi amintea de maldărul de buchete de flori de pe Rue Monsieur-le-Prince, acolo unde căzuse Malik Oussekine. În Occident, doliul este plin de flori, dar bujiile[1] credinței sunt ancrasate. Oare cât timp ard lumânările? În clipa în care mă gândeam la chestia asta, o pală de vânt a stins două dintre ele.

De atâta revoluție mă tăia la ramazan. M-am întors la hotel. Anne era deja la cafenea, în fața unui breakfast copios: pâine uscată, o

1. Joc de cuvinte: *bougie* (fr.) – lumânare, dar şi bujie (*n. tr.*).

felie de şuncă groasă cât o foaie din ediția Pléiade, cafea amară. Şi se mai întreabă unii de ce a căzut comunismul!

Am comandat un Pilsen, cea mai bună bere din lume. Să nu criticăm toate realizările colectivismului. Un ideal greşit este oare o chestie mai rea decât lipsa totală a unui ideal? Anne îşi punea întrebarea.

Praga era într-o folíe. N-am văzut aşa ceva de când mama m-a făcut: o manifestație fericită. Nici lor nu le venea să creadă. Îşi pierduseră obişnuința de a zâmbi. Anne şi-a zorit paşii pe ulicioarele din Mala Strana şi m-am pomenit că îmi lasă mâna şi se pune pe alergat prin mulțimea exaltată. Am început o cursă cu urmărire, în jurul Castelului. Am lăsat-o să ia avans, ca să văd mai bine cum îi flutura părul la fiecare pas. De vreo câteva ori, a fost cât pe ce s-o pierd şi am simțit, pe parcursul fracțiunilor de secundă în care dispărea din ochii mei, cât de pustie mi-ar fi viața fără ea. Această revoluție n-ar putea-o înlocui pe a mea.

Hotelul Europa se presupune a fi cel mai bun din Praga. Te întrebi cum or fi celelalte. Cada noastră era maronie, cearşafurile păreau să fi fost folosite cu foarte puţină vreme în urmă, iar personalul era de o rară animozitate. Ar trebui să ne întoarcem după câteva luni, ca să facem o comparaţie. Din acest punct de vedere, s-ar putea realiza un studiu pasionant cu privire „la modul în care au influenţat revoluţiile din Est calitatea cazării din marile hoteluri" Ce-or fi aşteptând cercetătorii?

Anne voia să schimbe nişte bani la bancă, dar n-am lăsat-o: schimbul la negru e mult mai avantajos. Prin urmare, am abordat pe stradă un ceh, dar el a rămas de lemn* Mi-a indicat un loc în care se făceau aceste tranzacţii.

* Atenţie: în această frază se ascunde un calambur jalnic. Poţi să-l găseşti? (n.a.)

Calamburul rezultă din pronunţia relativ asemănătoare a cuvintelor *tchèque* - ceh - şi tec - lemn (*n. tr.*).

După ce am mers cale de un minut, am dat peste un încântător băştinaş, care ne-a schimbat banii lui Anne la un procent mai mult decât generos. Triumfam. Totuşi, succesul mi-a fost de scurtă durată, pentru că, numărând din nou banii, Anne a descoperit că tipul ne dăduse hârtie igienică, cu o singură bancnotă pusă deasupra. Evident, tipul se topise între timp. În ciuda întâmplării, i-am explicat lui Anne că acea hârtie putea să ne fie de folos la hotel. Nu se ştie niciodată. Şi unde mai pui că aspectul kafkian al acestei aventuri nu-i va scăpa nimănui, nu este oare Marele Franz născut la Praga? Toate astea vor constitui un fabulos suvenir când vom fi la Paris, i-am spus, dându-i suma pe care o pierduse din pricina mea. Apoi ne-am dus să ne matolim, în special eu.

Praga este cel mai frumos oraş din lume, după Biarritz. Este Veneţia fără clişee, Roma fără italieni, Parisul fără fârtaţi. Un singur defect: aici e foarte frig. Am avut şansa de a trăi, în acest loc, momente de mare căldură umană. Democratizarea ne-a folosit oarecum ca radiator.

Preumblându-mă prin mulțime, îmi recapitulam situația în care mă aflam: eram, cu adevărat, pe cale de a descoperi marea dragoste, așa cum praghezii descopereau libertatea. Pentru prima oară în viața mea, simțeam că o femeie putea fi și altceva decât o închisoare. Contextul se preta la asta. Anne îmi apărea ca un antidot la plictisul conjugal, în momentul în care Vaclav Havel se impunea ca portiță de scăpare de sub totalitarism. Încă o dată, mă simțeam în acord cu lumea din jur. Berea curgea în valuri, eu o strângeam pe Anne în brațe și binecuvântam revoluția. Oamenii începeau să-și vorbească, capetele să se învârtească, femeile să se dezbrace. Nu pierdeam nimic din toate astea: orice educație sentimentală implică, poate, o revoluție primprejur. Frédéric Moreau[1] avusese parte de cea din 1848, Marc Marronnier lua și el ce se găsea.

1. Frédéric Moreau – erou al romanului *Educația sentimentală* de G. Flaubert (*n. tr.*).

Partea a cincea

De la garigă[1] la silabă

„N-am putut vedea niciodată umerii unei femei fără a visa să-mi întemeiez o familie."

Valéry LARBAUD

„Fiecare face face face ce îi place place place!"

SUFERINȚA DRAGOSTEI

1. Garigă – vegetație tipică regiunilor mediteraneene, apărută după distrugerea pădurilor (alcătuită din ierburi, tufe, arbuști) (*n. tr.*).

Nimic nu mă chinuie mai rău decât descrierile. Mă întreb la ce folosesc. La ce bun să explici că, la Nîmes, cerul e albastru şi pastis-ul[1] rece, că greierii fac „cri-cri" sau că arenele sunt pline de tauri însângeraţi?

Am venit aici la cununia lui Jean-Georges cu Victoire, dar ăsta nu-i un motiv să ne lipsim de coride. Anne ronţăie praline, iar taurul lasă capul în jos. Anne îşi aranjează părul, iar toreadorul vrea să supravieţuiască. Anne închide ochii, iar moartea s-a consumat. Anne îşi flutură batista şi conducătorii coridei acordă cele două urechi. Anne îmi masează ceafa: încercând să urmăresc simultan aceste două spectacole, m-am pricopsit cu un torticolis.

1. Pastis – băutură alcoolică parfumată cu anason, care se bea îndoită cu apă (*n. tr.*).

Să faci dragoste în noroi nu e deloc neplăcut şi, apoi, chestia asta face bine la piele. E ceea ce numesc eu a da o lovitură „dublă" Ţin să-i mulţumesc furtunii de la sfârşitul zilei, fără de care nu ar fi fost posibil nimic din toate acestea, precum şi norilor, fermei deţinute de tatăl lui Anne, în care ne-am retras, ca şi întregii echipe de băltoace. Totodată, îi mulţumesc tatălui lui Anne că a avut amabilitatea de a răposa la începutul verii, pentru ca noi să putem dispune de reşedinţa lui secundară.

Anne se dă în vânt după tot ce se topeşte: îngheţata cu ciocolată, când este cald afară, eu, când sunt înduioşat. Cum să-i rezişti? Ea ronţăie seminţe de floarea-soarelui sub cerul albastru. Spaniolii le numesc *pipas*. Scrie pe pachet şi asta îmi stârneşte nişte visări parşive. Ne bronzăm şi piscina se umple întruna. Sunt fericit; n-are a face, încerc totuşi să scriu. Greierii scot un sunet de maracas.

Camera miroase a mujdei de usturoi, a ulei de măsline pus în salată, a ulei de monoi[1] pus pe sâni. Ascultăm compact-discuri. Urăsc compact-discurile. Nu se zgârie niciodată. Ele

1. Ulei de monoi – ulei tahitian obţinut din nucă de cocos şi flori (*n. tr.*).

sterilizează muzica. Când asculți un disc laser, parcă regulezi cu cauciuc. E fără pericol. Jimi Hendrix a murit la timp.

Cine pretinde că înțelege câtuși de puțin societatea ar trebui să se aşeze obligatoriu pe marginea unui ring de dans dintr-un local de noapte şi să-şi ia notițe timp de o oră. Acolo ai de toate: raporturile de clasă, maşinațiile seducției, crizele de identitate culturală (sau sexuală), ca şi terapia de grup. Sociologul care n-a bătut în cruciş şi-n curmeziş nopțile marilor capitale este nedemn de acest nume. De altfel, pentru a avea un minimum de credibilitate, examenele de sociologie ar trebui să aibă loc la Balajo.

Acesta este un scurt rezumat al teoriilor pe care le-am eşafodat aseară la Scatola, o mică locantă de vacanță, la Port Camargue, unde am petrecut o seară delicios de banală. Ador crâşmele aflate în bătaia soarelui: îmi reconfortează spiritul de contradicție. Când plouă afară, în crâşme găseşti pe oricine. Dar, pe vreme

bună, doar petrecăreții autentici sunt îndeajuns de nebuni ca să se lase închiși acolo. Q.E.D.?[1]

Ăsta nu e singurul motiv al gustului meu pentru night-cluburile de vacanță. În afară de argumentul financiar (cu prețul unei sticle poți să-ți plătești un bar întreg doar pentru tine), mai există și această trăsătură clară: toate fetele sunt frumoase atunci când sunt bronzate. Mai ales batozele. Dacă aș fi o femeie nasoală, m-aș instala pe Coasta de Azur și m-aș topi prin discotecile în aer liber.

Aseară, la Scatola, n-am văzut decât femei de femei. Ce frumuseți! Nimic nu-mi place mai mult decât dorința asta, care mă apucă în astfel de momente și în fața căreia nu cedez niciodată, de a pleca împreună cu o necunoscută. Această frustrare mă doboară. Sunt un aventurier laș, un romantic fleșcăit, un Romeo dezumflat, un capitulard șovăielnic, un dezertor fricos.

Mă munceşte o chestie: la ce visează *fetele* astea frumoase, așezate între un bărbos care vinde tricouri și un motocifleț care suferă de mongolism? Oare cum acceptă să se întindă, s-o întindă și să se destindă cu scursurile astea? Deoarece refuz să cred că pot fi

1. Q.E.D. (*quod erat demonstrandum*) - ceea ce era de demonstrat (*n. tr.*).

proaste (o proastă nu e niciodată frumoasă), sunt silit să mă întreb: ŞI-OR FI PIERDUT ORICE SPERANȚĂ?

Nu-mi place să dansez, pentru că nu ştiu. Fetele ştiu din instinct. Părul le zboară, brațele li se ondulează, pleoapele li se lasă şi se ridică. Botinele le sunt şnuruite, rochiile cu balconet[1] le sunt decoltate, colanții le sunt opaci. Mă omoară. Mi-am pierdut ochelarii, iar miopia mă face optimist. Flou-ul este mai mult decât artistic, te face să învii din vii. Ce ciuperci halucinogene? E de-ajuns să-ți pierzi ochelarii şi vezi viața în roz.

Pe urmă, se întoarce Anne şi întrerupe, cu un pahar de gin tonic, aceste supoziții. N-ai ce-i face, le eclipsează pe toate. Are o rochie de in, de culoarea somonului. Mă întorc, timid, la anii copilăriei, cu partidele de pelotă bască, mirosul de sare, orarul mareelor, chermezele din fața terenului de joc, caramelele de la cafeneaua Venta, hortensiile din Piața Paul-Jean Toulet, asfaltul negru de sub espadrilele albe... Am să mă întorc întotdeauna în Țara Bascilor, ca pelota[2] în chisteră . Într-o zi, o s-o duc pe Anne la Guéthary[3].

1. Balconet – sutien cu jumătate de cupă (*n. tr.*).

2. Pelota bască – sport tradițional care se joacă aruncând la zid o minge (pelotă) şi prinzând-o cu un fel de căuş curbat (chistera) (*n. tr.*).

3. Guéthary – stațiune balneară din Pirineii Atlantici (*n. tr.*).

În viață, nu ai decât o unică mare dragoste; toate cele care o preced sunt amoruri de rodaj, iar toate cele care o urmează sunt amoruri de recuperare. Acum ori niciodată.

În această casă veche, nu mă mai dau dus de lângă Anne şi nu ne aventurăm decât rareori afară. Aici, înțeleg că toate dramele ni se trag de la ieşiri. Lumea exterioară este gheena noastră şi cei ce bântuie prin ea sunt ca nişte somnambuli rătăciți. Pascal are dreptate: „Toată nenorocirea oamenilor vine numai de la faptul că nu stau liniştiți, într-o cameră". Nimic nu e mai frumos decât să te închizi undeva împreună cu femeia pe care o iubeşti. Mai mult decât orice pe lume, îmi place să mă spăl pe dinți alături de Anne, seara, să-i găsesc colanții pe spătarul scaunului meu, dimineața, şi s-o ajut la cumpărături, după-amiaza. Nici un

sentimentalism de caterincă nu poate egala emoția care mă sugrumă când Anne cântă în bucătărie, curățând cartofi. Nici un film porno nu este mai excitant decât imaginea ei, în baie, cu şamponul curgându-i în ochi.

Albert Cohen s-a înşelat: nu zgomotul apei trase la W.C. este cel ce ucide dragostea. Teama de plictiseală e cea care ne preface visele scânteietoare în coşmaruri climatizate. În realitate, zgomotul apei trase la W.C. ucide acest plictis, la fel ca miresmele de pâine prăjită, pozele vechi din concediu, brățările uitate pe noptieră şi bilețelul tâmpit din fundul unui buzunar de haină, care te fac să-ți dea lacrimile. Cel mai bun remediu împotriva vieții cotidiene este cultul cotidianului, în fluiditatea lui.

Bărbații se tem de viața de cuplu dintr-un singur motiv: frica de rutină. Această frică ascunde o alta: cea de monogamie. Tipii nu se împacă deloc cu gândul de a rămâne toată viața alături de aceeaşi femeie. Soluția este simplă: femeia trebuie să fie, în acelaşi timp, gospodină şi curvă, vampă şi Lolită, bombă sexuală şi fecioară înfricoşată, infirmieră şi suferindă.

Dacă femeia vieții voastre e nenumărată, de ce ați călca pe alături? Atunci, viața voastră cotidiană ar înceta să mai fie o viață de fiecare zi.

Mă uit la Anne şi ce văd? Dimineaţa, o femeie coaptă, ciufulită, răguşită, care îşi face toaleta ascultând radioul. Peste zece minute, este deja alta: o prietenă tandră, care scuipă sâmburii de cireşe pe fereastră. Înapoi, în pat: este o a treia Anne, senzuală, cu trupul fierbinte. Şi aşa mai departe; într-o singură dimineaţă voi cunoaşte douăzeci de femei diferite, de la fetiţa model, care se uită la televizor, molfăind gogoloaie de chewing-gum pe care le ţine, apoi, în falcă, la dactilografa simpluţă, care îşi pileşte unghiile în timp ce vorbeşte la telefon, trecând prin isterica depresivă care moare de frică privind ţintă tavanul, fără s-o uit pe iubita floare albastră. Cum vreţi voi să mi se facă lehamite de ea? Ce nevoie am de subterfugii, invenţii complicate ori stratageme pentru ca să-mi aţâţ flacăra: Anne este un întreg harem într-o singură femeie.

În dimineața asta, s-a petrecut ceva ciudat: am omorât-o pe Anne. În timp ce spăla vasele, am intrat în bucătărie, cu puşca în mână. A zâmbit şi mi-a spus să nu mă mai joc cu chestia aia, că este periculos, dar am făcut-o să tacă lovind-o cu patul armei în tâmplă. A căzut, uluită, pe pardoseală, ceea ce mi-a lăsat răgazul să încarc flinta şi să-i trag un glonț în burtă. N-a țipat mult; celălalt glonț era pentru cap. Când i l-am făcut țăndări, am căzut în genunchi de durere. Iisuse, ce m-o fi apucat? Inima îmi era zdrobită, îmi ucisesem singura dragoste şi bâzâiam peste corpul ei căsăpit. În fine, pentru prima oară în viața mea, dădeam ochii cu Nenorocirea...

Ceea ce v-am povestit acum este complet fals. Anne este în plină formă şi îmi aduce cafeaua. Vom trăi fericiți pe vecie şi vom avea

mulți copii, care vor țopăi, își vor juli genunchii pe stâncile de pe plaja de la Bidart, vor trece la putere și vor închiria bărci. Anne a ridicat spre mine marea albastră a ochilor ei și a zâmbit, pentru că îmi citește gândurile.

Un petrecăreț care se îndrăgostește este un tip care dă pagina. Dar cum să facă, dacă este ultima?

Maussane-les-Alpilles, iunie 1990

Cuprins

I. Mişţocarii tari în brăcinari 11

II. Trenuri care pleacă 63

III. Paradisuri superficiale 77

IV. Zile tihnite la Neuilly 109

V. De la garigă la silabă 135

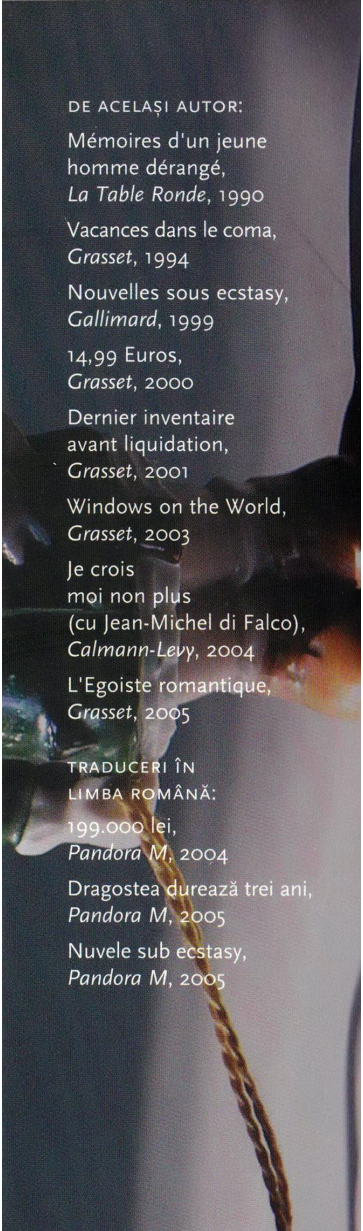

DE ACELAȘI AUTOR:

Mémoires d'un jeune homme dérangé, *La Table Ronde*, 1990

Vacances dans le coma, *Grasset*, 1994

Nouvelles sous ecstasy, *Gallimard*, 1999

14,99 Euros, *Grasset*, 2000

Dernier inventaire avant liquidation, *Grasset*, 2001

Windows on the World, *Grasset*, 2003

Je crois moi non plus (cu Jean-Michel di Falco), *Calmann-Levy*, 2004

L'Egoiste romantique, *Grasset*, 2005

TRADUCERI ÎN LIMBA ROMÂNĂ:

199.000 lei, *Pandora M*, 2004

Dragostea durează trei ani, *Pandora M*, 2005

Nuvele sub ecstasy, *Pandora M*, 2005

«Mai era și Marc Marronnier.
Marc Marronnier se îndrăgostea în zilele cu soț și voia să moară în zilele fără soț.
Marc Marronnier se considera un dandy, însă nu se putea împiedica să nu-și vâre degetele în nas, de față cu lumea.
Marc Marronnier iubea lumea întreagă.
Marc Marronnier avea o mutră care cere palme.
Știu eu ce spun: Marc Marronnier sunt eu.

Asta mi-e viața: un șir de ejaculări precoce; nu m-am putut abține niciodată să trăiesc.»

F. B.

www.pandora-m.ro

LITERATURĂ CONTEMPORANĂ

ISBN 973-8330-87-4
9 789738 330870